

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/848**ze dne 20. května 2015****o insolvenčním řízení****(přepřacované znění)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 81 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Komise dne 12. prosince 2012 přijala zprávu o uplatňování nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ⁽³⁾. Tato zpráva konstatuje, že nařízení obecně funguje dobře, ale bylo by žádoucí zlepšit uplatňování některých jeho ustanovení, aby byla posílena účinnost vedení přeshraničních úpadekových (insolvenčních) řízení. Vzhledem k tomu, že uvedené nařízení bylo několikrát pozměněno a další změny mají být ještě provedeny, mělo by být v zájmu srozumitelnosti a přehlednosti přepracováno.
- (2) Unie si stanovila za cíl vytvořit prostor svobody, bezpečnosti a práva.
- (3) Řádné fungování vnitřního trhu vyžaduje, aby přeshraniční insolvenční řízení probíhala účinně a rychle. Toto nařízení je třeba přijmout z důvodů dosažení tohoto cíle, který spadá do oblasti soudní spolupráce v občanských věcech ve smyslu článku 81 Smlouvy.
- (4) Činnosti podniků mají ve vzrůstající míře přeshraniční účinky, a jsou proto ve zvýšené míře upravovány právem Unie. Platební neschopnost takových podniků ovlivňuje rovněž řádné fungování vnitřního trhu a je třeba aktu Unie, který by koordinoval opatření, která je třeba učinit vůči majetku dlužníka neschopného plnit své peněžité závazky.
- (5) Pro řádné fungování vnitřního trhu je nezbytné vyhnout se podnětům, které motivují strany k převodům majetku nebo soudních řízení z jednoho členského státu do druhého za účelem získání výhodnějšího sudiště na úkor společného zájmu věřitelů (tzv. „forum shopping“).
- (6) Toto nařízení by mělo obsahovat ustanovení, která upravují příslušnost pro zahájení insolvenčních řízení a řízení, která z insolvenčních řízení přímo vyplývají a úzce s nimi souvisejí. Toto nařízení by mělo rovněž obsahovat ustanovení o uznávání a výkonu rozhodnutí vydaných v takových řízeních a ustanovení o právu rozhodném pro insolvenční řízení. Kromě toho by toto nařízení mělo stanovit pravidla pro koordinaci insolvenčních řízení, která se týkají stejného dlužníka nebo několika členů téže skupiny společností.
- (7) Insolvenční řízení a podobná řízení jsou vyňata z působnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ⁽⁴⁾. Na tato řízení by se mělo vztahovat toto nařízení. Výklad tohoto nařízení by měl v největší možné míře vyloučit případné právní mezery mezi těmito dvěma nástroji. Pouhá skutečnost, že určitý vnitrostátní postup není uveden v příloze A tohoto nařízení, by však neměla znamenat, že se na něj vztahuje nařízení (EU) č. 1215/2012.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 271, 19.9.2013, s. 55.

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 5. února 2014 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a postoj Rady v prvním čtení ze dne 12. března 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Postoj Evropského parlamentu ze dne 20. května 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

⁽³⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadekovém řízení (Úř. věst. L 160, 30.6.2000, s. 1).

⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1).

- (8) K dosažení cíle zvýšení účinnosti a zrychlení insolvenčních řízení s přeshraničním dopadem je nezbytné a vhodné, aby ustanovení o příslušnosti, uznávání a rozhodném právu v této oblasti byla obsažena v právním aktu Unie, který je závazný a přímo použitelný v členských státech.
- (9) Toto nařízení by se mělo vztahovat na insolvenční řízení, která splňují podmínky v něm stanovené, bez ohledu na to, zda je dlužníkem fyzická, nebo právnická osoba, podnikatel, či soukromá osoba. Tato insolvenční řízení jsou taxativně vyjmenována v příloze A. Pokud jde o vnitrostátní řízení uvedená v příloze A, mělo by se toto nařízení použít, aniž by soudy jiného členského státu dále přezkoumávaly, zda jsou splněny podmínky uvedené v tomto nařízení. Na vnitrostátní insolvenční řízení, která nejsou uvedena v příloze A, by se toto nařízení vztahovat nemělo.
- (10) Oblast působnosti tohoto nařízení by měla být rozšířena, aby zahrnovala řízení, jež usilují o záchranu hospodářsky životaschopných podniků v obtížné situaci a o poskytnutí druhé šance podnikatelům. Měla by se zejména rozšířit na řízení, která upravují restrukturalizaci dlužníka ve fázi, kdy existuje pouze určitá pravděpodobnost úpadku, nebo která dlužníkovi ponechávají plnou či částečnou kontrolu nad jeho majetkem a záležitostmi. Měla by rovněž zahrnovat řízení, která upravují oddlužení nebo úpravu dluhu spotřebitelů a osob samostatně výdělečně činných, například snížením částky, kterou má dlužník uhradit, nebo prodloužením lhůty pro platbu poskytnuté dlužníkovi. Jelikož v takových řízeních nedochází vždy nutně ke jmenování insolvenčního správce, mělo by se toto nařízení na ně vztahovat, pokud probíhají pod kontrolou nebo dohledem soudu. V této souvislosti by pojem „kontrola“ měl zahrnovat situace, ve kterých soud zasahuje pouze na výzvu věřitele či jiných zúčastněných osob.
- (11) Toto nařízení by se mělo rovněž vztahovat na postupy, v jejichž rámci je nařízeno dočasné odložení návrhů na výkon rozhodnutí podaných jednotlivými věřiteli, pokud by tyto návrhy mohly nepříznivě ovlivnit jednání a bránit vyhlídkám na restrukturalizaci činnosti dlužníka. Tyto postupy by neměly poškozovat společný zájem věřitelů, a pokud se nepodaří dosáhnout dohody o restrukturalizačním plánu, měly by být předběžným opatřením pro další postupy, na něž se vztahuje toto nařízení.
- (12) Toto nařízení by se mělo vztahovat na řízení, jejichž zahájení se zveřejňuje, aby se věřitelé mohli o řízení dozvědět a mohli přihlásit své pohledávky, čímž se zajistí kolektivní povaha řízení, a aby věřitelé měli příležitost napadnout příslušnost soudu, který řízení zahájil.
- (13) Toto nařízení by se tak nemělo vztahovat na důvěrná insolvenční řízení. Přestože v některých členských státech mohou taková řízení hrát důležitou roli, věřitelé nebo soud nacházející se v jiném členském státě nemohou vzhledem k jejich důvěrné povaze vědět, že takovéto řízení bylo zahájeno, což ztěžuje zajištění uznání jeho účinků v celé Unii.
- (14) Kolektivní řízení, na něž se vztahuje toto nařízení, by měla zahrnovat všechny věřitele nebo významnou část věřitelů, vůči nimž má dlužník veškeré své nesplacené dluhy nebo jejich podstatnou část, za podmínky, že tím nebudou dotčeny pohledávky věřitelů, kteří nejsou účastníky daného řízení. Toto nařízení by se rovněž mělo vztahovat na řízení, jejichž účastníky jsou pouze finanční věřitelé dlužníka. Řízení, jež nezahrnují všechny věřitele dlužníka, by měla být řízení, jejichž cílem je dlužníka zachránit. Řízení, která vedou k úplnému ukončení činnosti dlužníka nebo zpeněžení jeho majetku, by měla zahrnovat všechny jeho věřitele. Skutečnost, že některá insolvenční řízení pro fyzické osoby vylučují u určitých kategorií pohledávek, jako například u pohledávek na výživném, možnost prominutí dluhu, by neměla znamenat, že daná řízení nejsou kolektivní.
- (15) Toto nařízení by se mělo rovněž vztahovat na řízení, která jsou podle práva některých členských států zahájena a po určitou dobu vedena na předběžném či dočasném základě, dokud soud nevydá rozhodnutí, kterým potvrdí pokračování řízení na jiném než předběžném základě. Tato řízení by přesto, že jsou označována jako „předběžná“, měla splňovat všechny ostatní požadavky tohoto nařízení.
- (16) Toto nařízení by se mělo vztahovat na řízení, jež jsou založena na právu upravujícím úpadek. Za řízení založená na právu upravujícím úpadek by však neměla být považována řízení, jež jsou založena na obecném právu obchodních společností, které není určeno výhradně pro situace platební neschopnosti. Obdobně by řízení za účelem úpravy dluhu neměla zahrnovat specifická řízení, při kterých dochází k odepsání dluhů fyzické osoby s velmi nízkými příjmy a velmi nízkou hodnotou majetku, za podmínky, že se v tomto druhu řízení za žádných okolností nestanoví úhrada věřitelům.

- (17) Oblast působnosti tohoto nařízení by měla zahrnovat řízení zahájená v situaci, kdy se dlužník potýká s obtížemi nefinanční povahy, za předpokladu, že tyto obtíže skutečně a vážně ohrožují současnou nebo budoucí schopnost dlužníka dostát svým splatným závazkům. Příslušný časový rámec pro určení toho, zda toto ohrožení existuje, může být nastaven na období několika měsíců nebo i déle, aby byly zohledněny případy, kdy se dlužník potýká s obtížemi nefinanční povahy, jež ohrožují pokračování jeho činnosti a ve střednědobém horizontu jeho platební schopnost. Mohlo by se například jednat o situaci, kdy dlužník ztratil zakázku, která pro něj byla klíčová.
- (18) Tímto nařízením by neměla být dotčena pravidla pro zpětné získávání státní podpory od společností v úpadku, jak jsou vykládána v judikatuře Soudního dvora Evropské unie.
- (19) Insolvenční řízení, která se týkají pojišťoven, úvěrových institucí, investičních podniků a dalších institucí či podniků, na něž vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES⁽¹⁾, a subjektů kolektivního investování, by měla být z oblasti působnosti tohoto nařízení vyloučena, neboť se na ně vztahuje zvláštní úprava a vnitrostátní orgány dohledu jsou vybaveny rozsáhlými pravomocemi k zásahu.
- (20) Insolvenční řízení nemusí nezbytně zahrnovat zásah soudního orgánu. Pojem „soud“ by proto měl mít v některých ustanoveních tohoto nařízení širší význam a zahrnovat osobu nebo orgán oprávněný vnitrostátním právem zahájit insolvenční řízení. Aby se toto nařízení mohlo použít, mělo by být řízení (tvořené jednáními a formalitami stanovenými právem) v souladu nikoli pouze s tímto nařízením, ale mělo by být rovněž úředně uznáno a mít právní účinky v členském státě, ve kterém bylo insolvenční řízení zahájeno.
- (21) Insolvenční správci jsou definováni v tomto nařízení a uvedeni v příloze B. Pro insolvenční správce, kteří jsou jmenováni bez zapojení soudního orgánu, by mělo vnitrostátní právo stanovit vhodná pravidla a oprávnění k jednání v rámci insolvenčního řízení. Vnitrostátní právní úprava by měla stanovit vhodná opatření pro řešení možného střetu zájmů.
- (22) Toto nařízení vychází ze skutečnosti, že z důvodů značných odlišností v oblasti hmotného práva není účelné zavádět insolvenční řízení s obecnou působností v celé Unii. Bezvýjimečné uplatňování práva státu, který řízení zahájil, by za tohoto stavu často vedlo k obtížím. To platí například pro vnitrostátní právní úpravu zajištění závazků, která je v rámci Unie značně rozdílná. Také přednostní práva, která mají někteří věřitelé v průběhu insolvenčního řízení, jsou v některých případech zcela odlišná. Při příštím přezkumu tohoto nařízení bude nezbytné určit další opatření zaměřená na zlepšení přednostních práv zaměstnanců na evropské úrovni. Toto nařízení by mělo tuto odlišnou vnitrostátní právní úpravu brát v úvahu dvěma způsoby. Za prvé tím, že stanoví zvláštní pravidla pro rozhodné právo v případě zvláště významných práv a právních vztahů (například věcná práva nebo pracovní smlouvy). Za druhé tím, že souběžně s vnitrostátními řízeními, která se týkají pouze majetku nacházejícího se ve státě, který řízení zahájil, umožní rovněž hlavní insolvenční řízení s obecnou působností.
- (23) Toto nařízení umožňuje zahájit hlavní insolvenční řízení ve státě, ve kterém jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka. Tato řízení mají obecnou působnost a vztahují se na veškerý majetek dlužníka. Za účelem ochrany různých zájmů umožňuje toto nařízení zahájit vedlejší insolvenční řízení, která probíhají souběžně s hlavním insolvenčním řízením. Vedlejší insolvenční řízení může být zahájeno v členském státě, ve kterém má dlužník provozovnu. Účinky vedlejších insolvenčních řízení se omezují na majetek, který se nachází v tomto státě. Potřeba jednotnosti v Unii je naplněna závaznými pravidly o koordinaci s hlavním insolvenčním řízením.
- (24) V případě, kdy bylo hlavní insolvenční řízení týkající se právnické osoby nebo obchodní společnosti zahájeno v jiném členském státě, než ve kterém se nachází jejich sídlo, mělo by být možné zahájit vedlejší insolvenční řízení v členském státě, v němž se jejich sídlo nachází, pokud dlužník v daném státě vykonává hospodářskou činnost za pomoci lidských zdrojů a majetku, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora Evropské unie.
- (25) Toto nařízení se týká pouze řízení, ve kterých se místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, nachází v Unii.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES ze dne 4. dubna 2001 o reorganizaci a likvidaci úvěrových institucí (Úř. věst. L 125, 5.5.2001, s. 15).

- (26) Pravidla příslušnosti stanovená tímto nařízením upravují pouze mezinárodní příslušnost, tedy členský stát, jehož soudy mohou zahájit insolvenční řízení. Místní příslušnost uvnitř členského státu by mělo upravovat vnitrostátní právo dotčeného státu.
- (27) Před zahájením insolvenčního řízení by měl příslušný soud z vlastního podnětu přezkoumat, zda se místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, nebo provozovna dlužníka skutečně nachází v oblasti jeho příslušnosti.
- (28) Při určování, zda je místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, zjistitelné třetími osobami, by měla být zvláštní pozornost věnována věřitelům a jejich názoru na to, kde dlužník spravuje své zájmy. V případě změny místa, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, to může vyžadovat včasné informování věřitelů o novém místě, kde dlužník vykonává svou činnost, například upozorněním na změnu adresy v obchodní korespondenci nebo zveřejněním nového místa jiným vhodným způsobem.
- (29) Toto nařízení by mělo obsahovat řadu ochranných opatření, jejichž cílem je zabránit nekalému jednání, kterým si chce dlužník zajistit nejvýhodnější sudiště.
- (30) Domněnky, že místem, kde jsou soustředěny hlavní zájmy, je sídlo, hlavní místo podnikání a obvyklé místo pobytu, by proto měly být vyvratitelné a příslušný soud členského státu by měl pečlivě posoudit, zda se místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, skutečně nachází v daném členském státě. V případě obchodní společnosti by tuto domněnku mělo být možné vyvrátit, pokud se ústřední správa obchodní společnosti nachází v jiném členském státě než její sídlo a z komplexního hodnocení všech relevantních faktorů způsobem zjistitelným pro třetí osoby vyplývá, že skutečné středisko správy, kontroly a řízení jejích zájmů se nachází v tomto jiném členském státě. V případě fyzické osoby, jež není samostatně výdělečně činná, by mělo být možné tuto domněnku vyvrátit například tehdy, pokud se převážná část majetku dlužníka nachází mimo členský stát, v němž má dlužník obvyklé místo pobytu, nebo pokud lze prokázat, že hlavním důvodem pro jeho přesun bylo podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení v nové jurisdikci, a pokud by toto podání významně poškodilo zájmy věřitelů, jejichž obchody s dlužníkem se uskutečnily před jeho přesunem.
- (31) Stejně tak by se za účelem předcházení podvodnému nebo nekalému jednání, kterým si chce dlužník zajistit nejvýhodnější sudiště, neměla domněnka, že jsou hlavní zájmy soustředěny do místa, kde se nachází sídlo, nebo do hlavního místa podnikání fyzické osoby nebo obvyklého místa pobytu fyzické osoby, použít v situaci, kdy v případě obchodní společnosti, právnické osoby nebo fyzické osoby samostatně výdělečně činné k přesunu sídla nebo hlavního místa podnikání došlo v období tří měsíců předcházejících podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení nebo v případě fyzické osoby, která není samostatně výdělečně činná, k přesunu obvyklého místa pobytu dlužníka do jiného členského státu došlo v období šesti měsíců předcházejících podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení.
- (32) Pokud okolnosti věci vedou k pochybnostem o příslušnosti soudu, měl by soud v každém případě po dlužníkovi požadovat předložení dalších důkazů na podporu jeho tvrzení, a pokud to právo rozhodné pro insolvenční řízení umožňuje, poskytnout dlužníkovi věřitelům příležitost vyjádřit svá stanoviska k otázce příslušnosti.
- (33) Pokud soud, u kterého byl podán návrh na zahájení insolvenčního řízení, shledá, že se místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, nenachází na jeho území, neměl by hlavní insolvenční řízení zahájit.
- (34) Každý věřitel dlužníka by navíc měl mít účinný prostředek právní ochrany proti rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení. Důsledky napadnutí rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení by se měly řídit vnitrostátním právem.
- (35) Soudy členského státu, na jehož území bylo zahájeno insolvenční řízení, by měly být rovněž příslušné pro žaloby, které z insolvenčního řízení přímo vyplývají a úzce s ním souvisejí. Tyto žaloby by měly zahrnovat vylučovací žaloby proti žalovaným v jiných členských státech a žaloby týkající se závazků, které vznikají v průběhu insolvenčního řízení, jako je například záloha na náklady řízení. Naopak žaloby na plnění závazků vyplývajících ze smlouvy, kterou dlužník uzavřel před zahájením řízení, z insolvenčního řízení přímo nevyplývají. Pokud taková žaloba souvisí s jinou žalobou založenou na obecném občanském a obchodním právu, měl by mít insolvenční správce možnost podat obě žaloby k soudu bydliště žalovaného, považuje-li tento postup za

účelnější. Může tomu tak být například, pokud si insolvenční správce přeje spojit žalobu o odpovědnosti za škodu na vedení společnosti na základě insolvenčního práva s žalobou založenou na právu společností nebo obecné odpovědnosti za škodu.

- (36) Soud, který je příslušný k zahájení hlavního insolvenčního řízení, by měl mít možnost nařídit od okamžiku podání návrhu na zahájení řízení předběžná a ochranná opatření. Ochranná opatření před zahájením insolvenčního řízení a po jeho zahájení jsou vysoce důležitou zárukou účinnosti insolvenčního řízení. V této souvislosti by toto nařízení mělo stanovit různé možnosti. Na jedné straně by měl soud, který je příslušný k vedení hlavního insolvenčního řízení, mít rovněž možnost nařídit předběžná ochranná opatření týkající se majetku, který se nachází na území jiných členských států. Na druhé straně by měl insolvenční správce dočasně jmenovaný před zahájením hlavního insolvenčního řízení mít v členských státech, ve kterých má dlužník provozovnu, možnost učinit ochranná opatření, která jsou podle práva těchto členských států možná.
- (37) Před zahájením hlavního insolvenčního řízení by právo na podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení v členském státě, ve kterém má dlužník provozovnu, mělo být omezeno na místní věřitele a na veřejné orgány nebo na případy, kdy hlavní insolvenční řízení nemůže být zahájeno podle práva členského státu, ve kterém jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka. Důvod tohoto omezení spočívá v tom, že případy, kdy je požadavek na zahájení místního insolvenčního řízení uplatněn před zahájením hlavního insolvenčního řízení, by měly být omezeny na míru nezbytně nutnou.
- (38) Toto nařízení neomezuje právo podat po zahájení hlavního insolvenčního řízení návrh na zahájení insolvenčního řízení v členském státě, ve kterém má dlužník provozovnu. Návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení může podat insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení nebo jiná osoba oprávněná podle vnitrostátního práva tohoto členského státu.
- (39) Toto nařízení by mělo stanovit pravidla pro zjištění, kde se nachází majetek dlužníka, a ta by se měla použít při určování toho, který majetek patří do hlavního nebo vedlejšího insolvenčního řízení, nebo na situace dotýkající se věcných práv třetích osob. V tomto nařízení by zejména mělo být stanoveno, že evropské patenty s jednotným účinkem, ochranné známky Společenství nebo další podobná práva, jako například odrůdová práva Společenství nebo vzory Společenství, by měly být zahrnuty pouze do hlavního insolvenčního řízení.
- (40) Vedlejší insolvenční řízení může vedle ochrany místních zájmů sloužit i jiným účelům. Mohou nastat případy, kdy je struktura dlužnickovy majetkové podstaty natolik složitá, že je obtížné ji spravovat jako jedinou jednotku, nebo kdy jsou dotčené právní řády natolik odlišné, že mohou nastat obtíže plynoucí z rozšíření účinků práva státu, který řízení zahájil, na jiné členské státy, ve kterých se nachází majetek. Z tohoto důvodu může insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení navrhnout zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, vyžaduje-li to účinná správa majetkové podstaty.
- (41) Vedlejší insolvenční řízení však může rovněž bránit účinné správě majetkové podstaty. Proto jsou v tomto nařízení stanoveny dvě konkrétní situace, v nichž by soud, u kterého byl podán návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, měl mít možnost na návrh insolvenčního správce v hlavním insolvenčním řízení zahájení vedlejšího insolvenčního řízení odložit nebo zamítnout.
- (42) Za prvé toto nařízení světuje insolvenčnímu správci v hlavním insolvenčním řízení možnost učinit příslib místním věřitelům, že s nimi bude zacházeno, jako by bylo zahájeno vedlejší insolvenční řízení. Tento příslib musí splnit řadu podmínek stanovených v nařízení, zejména musí být schválen kvalifikovanou většinou místních věřitelů. Byl-li takový příslib učiněn, měl by soud, u kterého byl podán návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, mít možnost tento návrh zamítnout, pokud shledá, že příslib dostatečně chrání společný zájem místních věřitelů. Při posuzování tohoto zájmu by měl soud zohlednit skutečnost, že příslib schválila kvalifikovaná většina místních věřitelů.
- (43) Pro účely učinění příslibu místním věřitelům by měly majetek a práva, které se nacházejí v členském státě, v němž má dlužník provozovnu, tvořit podkategorii majetkové podstaty a při rozdělení daného majetku nebo výtěžku z jeho zpeněžení by měl insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení dodržet práva týkající se pořadí pohledávek, která by věřitelé měli, pokud by v daném členském státě bylo zahájeno vedlejší insolvenční řízení.

- (44) Na schválení příslibu by se případně mělo použít vnitrostátní právo. Zejména v případech, kdy pravidla hlasování pro přijetí restrukturalizačního plánu vyžadují podle vnitrostátního práva předchozí schválení pohledávek věřitelů, by tyto pohledávky měly být pro účely hlasování o příslibu považovány za schválené. Existují-li podle vnitrostátního práva pro přijímání restrukturalizačních plánů různé postupy, měly by členské státy určit konkrétní postup, který bude v této souvislosti relevantní.
- (45) Za druhé by toto nařízení mělo stanovit možnost, aby soud dočasně odložil zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, pokud bylo v hlavním insolvenčním řízení přiznáno dočasné přerušení vymáhání individuálních nároků, s cílem zabezpečit účinnost odložení hlavního insolvenčního řízení. Soud by měl mít možnost dočasné odložení řízení přiznat, pokud shledá, že jsou uplatněna vhodná opatření na ochranu společného zájmu místních věřitelů. V takovém případě by všichni věřitelé, na něž by mohl mít výsledek jednání o restrukturalizačním plánu vliv, měli být o jednání informováni a měli by mít možnost se ho účastnit.
- (46) V zájmu zajištění účinné ochrany místních zájmů by insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení neměl mít možnost nekalým způsobem zpeněžovat nebo přemísťovat majetek nacházející se v členském státě, kde je umístěna provozovna, a to zejména ne za účelem zmařit možnost, že by tyto zájmy byly účinně uspokojeny, pokud by následně bylo zahájeno vedlejší insolvenční řízení.
- (47) Toto nařízení by nemělo bránit soudům členského státu, v němž bylo zahájeno vedlejší insolvenční řízení, v uplatňování sankcí za porušení povinností vůči vedoucím pracovníkům dlužníka, pokud jsou tyto soudy k řešení takových sporů podle svého vnitrostátního práva příslušné.
- (48) Hlavní insolvenční řízení a vedlejší insolvenční řízení mohou přispět k účinné správě majetkové podstaty dlužníka nebo k účelnému zpeněžení celkového majetku, pokud spolu aktéři zapojení do všech souběžně probíhajících řízení řádně spolupracují. Podmínkou řádné spolupráce je, aby jednotliví zapojení insolvenční správci a soudy úzce spolupracovali, a zejména si vyměňovali dostatečné množství informací. K zajištění rozhodující úlohy hlavního insolvenčního řízení by měl mít insolvenční správce v tomto řízení možnost různými způsoby zasahovat do vedlejších insolvenčních řízení, která probíhají ve stejné době. Měl by mít zejména možnost navrhnout restrukturalizační plán nebo vyrovnání nebo požádat o přerušení zpeněžování majetku ve vedlejším insolvenčním řízení. Při spolupráci by insolvenční správci a soudy měli rovněž zohlednit osvědčené postupy spolupráce v přeshraničních úpadkových věcech, jak jsou stanoveny v zásadách a pokynech pro komunikaci a spolupráci, které přijaly evropské a mezinárodní organizace působící v oblasti úpadkového práva, a zejména příslušné směrnice vypracované Komisí Organizace spojených národů pro mezinárodní obchodní právo (UNCITRAL).
- (49) S ohledem na tuto spolupráci by insolvenční správci a soudy měli mít možnost uzavírat dohody a protokoly za účelem usnadnění přeshraniční spolupráce v případě souběhu insolvenčních řízení v různých členských státech, která jsou vedena proti témuž dlužníkovi nebo členům téže skupiny společností, je-li to slučitelné s pravidly platnými pro každé z daných řízení. Tyto dohody a protokoly mohou mít různou formu, ať už písemnou či ústní, i obsah, ať už obecný či specifický, a mohou být uzavřeny různými stranami. Prosté obecné dohody mohou zdůrazňovat potřebu úzké spolupráce mezi stranami, aniž se zabývají konkrétními otázkami, zatímco podrobnější, specifické dohody mohou vytvářet rámec zásad upravujících souběh insolvenčních řízení a mohou být schváleny zapojenými soudy, vyžaduje-li to vnitrostátní právo. Může v nich být vyjádřeno, že se strany dohodly učinit, nebo naopak nečinit určité kroky či opatření.
- (50) Obdobně mohou soudy z různých členských států spolupracovat prostřednictvím koordinace při jmenování insolvenčních správců. V této souvislosti mohou jmenovat jediného insolvenčního správce pro několik insolvenčních řízení proti témuž dlužníkovi nebo pro různé členy skupiny společností, je-li to slučitelné s pravidly platnými pro každé z těchto řízení, zejména s případnými požadavky týkajícími se kvalifikace a licence insolvenčního správce.
- (51) Toto nařízení by mělo zajistit účinné vedení insolvenčních řízení týkajících se různých společností, jež jsou součástí skupiny společností.

- (52) Pokud byla zahájena insolvenční řízení proti několika společnostem z téže skupiny, měli by aktéři zapojení do těchto řízení řádně spolupracovat. Jednotliví zapojení insolvenční správci a soudy by měli proto mít obdobnou povinnost navzájem spolupracovat a komunikovat jako ti, kteří jsou zapojeni do hlavního a vedlejšího insolvenčního řízení, jež jsou vedena proti stejnému dlužníkovi. Spolupráce mezi insolvenčními správci by nikdy neměla být v rozporu se zájmy věřitelů v jednotlivých řízeních a cílem takové spolupráce by mělo být nalezení řešení, které by posílilo synergie napříč danou skupinou.
- (53) Zavedení pravidel o insolvenčních řízeních proti skupinám společností by nemělo omezit možnost soudu zahájit v jediné jurisdikci insolvenční řízení proti několika společnostem náležejícím do téže skupiny, shledá-li, že se místo, kde jsou soustředěny jejich hlavní zájmy, nachází v jediném členském státě. V takových případech by soud měl mít rovněž možnost jmenovat případně stejného insolvenčního správce ve všech dotčených řízeních, není-li to neslučitelné s pravidly platnými pro daná řízení.
- (54) Za účelem dalšího zlepšení koordinace insolvenčních řízení proti členům skupiny společností a s cílem umožnit koordinovanou restrukturalizaci skupiny by toto nařízení mělo zavést procesní pravidla pro koordinaci insolvenčních řízení proti členům skupiny společností. Tato koordinace by měla usilovat o zajištění účelné koordinace řízení a současně respektovat samostatnou právní subjektivitu každého člena skupiny.
- (55) Insolvenční správce jmenovaný v insolvenčním řízení, které bylo zahájeno ve vztahu k některému členu skupiny společností, by měl mít možnost podat návrh na zahájení koordinálního řízení proti skupině. Avšak vyžaduje-li tak právo rozhodné pro insolvenční řízení, měl by tento insolvenční správce před podáním tohoto návrhu získat potřebné povolení. V návrhu by měly být uvedeny podstatné prvky koordinace, zejména nástin plánu koordinace, návrh osoby, která by měla být jmenována koordinátorem, a nástin odhadovaných nákladů na koordinaci.
- (56) Za účelem zajištění dobrovolnosti koordinálního řízení proti skupině by měli mít zapojení insolvenční správci možnost vznést ve stanovené lhůtě námitku proti své účasti v koordinálním řízení proti skupině. Aby mohli zapojení insolvenční správci přijmout informované rozhodnutí o účasti v koordinálním řízení, měli by být v rané fázi informováni o podstatných prvcích koordinace. Insolvenční správce, který původně vznesl námitku proti zahrnutí do koordinálního řízení proti skupině, by však měl mít možnost následně požádat o účast na koordinaci. Koordinátor by měl v takovém případě rozhodnout o přípustnosti žádosti. Všichni insolvenční správci včetně žádajícího insolvenčního správce by měli být o rozhodnutí koordinátora vyrozuměni a měli by mít příležitost dané rozhodnutí napadnout u soudu, který koordinální řízení proti skupině zahájil.
- (57) Koordinální řízení proti skupině by mělo vždy usilovat o usnadnění účelného vedení insolvenčních řízení týkajících se členů skupiny a mít obecně příznivý dopad na věitele. Toto nařízení by proto mělo zajistit, aby soud, u kterého byl podán návrh na zahájení koordinálního řízení proti skupině, před jeho zahájením tato kritéria posoudil.
- (58) Náklady na koordinální řízení proti skupině by neměly převážit nad jeho výhodami. Proto je nezbytné zajistit, aby náklady na koordinaci a podíl nákladů, který musí každý člen skupiny uhradit, byly odpovídající, přiměřené a rozumné a aby byly určeny v souladu s vnitrostátním právem členského státu, v němž bylo koordinální řízení proti skupině zahájeno. Zapojení insolvenční správci by měli rovněž mít možnost tyto náklady kontrolovat již od rané fáze řízení. Vyžaduje-li tak vnitrostátní právo, měl by si insolvenční správce za účelem kontroly nákladů již od rané fáze řízení vyžádat souhlas soudu nebo výboru věřitelů.
- (59) Usoudí-li koordinátor, že si plnění jeho úkolů vyžádá výrazný nárůst nákladů v porovnání s prvotním odhadem nákladů, a v každém případě pokud nárůst nákladů překročí 10 % odhadovaných nákladů, měl by koordinátor pro účely překročení nákladů získat povolení soudu, který koordinální řízení proti skupině zahájil. Tento soud by měl před svým rozhodnutím poskytnout zapojeným insolvenčním správcům příležitost se vyjádřit, aby mohli sdělit své připomínky k vhodnosti návrhu koordinátora.

- (60) Pro členy skupiny společností, kteří se koordinačního řízení proti skupině neúčastní, by toto nařízení mělo rovněž stanovit alternativní mechanismus k dosažení koordinované restrukturalizace skupiny. Insolvenční správce jmenovaný v řízení proti členovi skupiny společností by měl mít možnost navrhnout odklad jakéhokoli opatření týkajícího se zpeněžení majetku v řízení, které bylo zahájeno proti jiným členům téže skupiny, na něž se koordinační řízení proti skupině nevztahuje. Tento odklad by mělo být možné navrhnout pouze v případě, že byl členům dotčené skupiny předložen restrukturalizační plán, pokud je tento plán k užítku věřitelů v řízení, v souvislosti s nímž je odklad požadován, a pokud je tento odklad nezbytný k zajištění řádného provedení daného plánu.
- (61) Toto nařízení by nemělo bránit členským státům ve stanovení vnitrostátních pravidel, která by doplnila pravidla týkající se spolupráce, komunikace a koordinace v souvislosti s insolvenčními řízeními proti členům skupin společností uvedené v tomto nařízení, za podmínky, že se oblast působnosti těchto vnitrostátních pravidel omezí na vnitrostátní pravomoc a že jejich použití nebude mít dopad na účinnost pravidel stanovených v tomto nařízení.
- (62) Pravidla upravující spolupráci, komunikaci a koordinaci v rámci insolvenčních řízení proti členům skupiny společností, která jsou stanovena v tomto nařízení, by se měla použít pouze v rozsahu, v jakém byla řízení proti různým členům téže skupiny společností zahájena ve více než jednom členském státě.
- (63) Každý věřitel, který má své obvyklé místo pobytu, bydliště nebo sídlo v Unii, by měl mít právo přihlásit své pohledávky v každém z insolvenčních řízení, která v Unii v souvislosti s majetkem dlužníka probíhají. Totéž by mělo platit pro správce daně a orgány sociálního zabezpečení. Toto nařízení by insolvenčnímu správci nemělo bránit v přihlášení pohledávek jménem určitých skupin věřitelů, například zaměstnanců, pokud tak stanoví vnitrostátní právo. Pro zajištění rovného zacházení s věřiteli by však mělo být rozdělení výnosů koordinováno. Každý věřitel by měl mít možnost ponechat si trvale to, čeho v průběhu insolvenčního řízení nabyl, ale k účasti na rozdělení celkového majetku v jiných řízeních by měl být oprávněn pouze tehdy, pokud věřitelé, kteří jsou ve stejném postavení, získají stejnou poměrnou část svých nároků.
- (64) Je zásadní, aby věřitelé, kteří mají obvyklé místo pobytu, bydliště nebo sídlo v Unii, byli informováni o zahájení insolvenčního řízení, jež se týká majetku jejich dlužníka. V zájmu zajištění hladkého přenosu informací k věřitelům by se nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007⁽¹⁾ nemělo použít v situacích, kde toto nařízení odkazuje na povinnost informovat věřitele. Přihlašování pohledávek v řízení zahájeném v jiném členském státě by mělo být pro věřitele snazší díky standardním formulářům dostupným ve všech úředních jazycích orgánů Unie. Vymezení důsledků neúplného vyplnění standardních formulářů by mělo upravovat vnitrostátní právo.
- (65) Toto nařízení by mělo stanovit okamžité uznávání rozhodnutí o zahájení, vedení a skončení insolvenčních řízení, která spadají do oblasti jeho působnosti, a rozhodnutí učiněných v přímé souvislosti s takovými insolvenčními řízeními. Automatické uznávání by tedy mělo znamenat, že se účinky vyplývající z těchto řízení podle práva členského státu, ve kterém bylo řízení zahájeno, rozšiřují na jiné členské státy. Uznávání rozhodnutí soudů členských států se musí zakládat na zásadě vzájemné důvěry. Důvody pro odepření uznání by měly být omezeny na nezbytné minimum. Podle této zásady by měl být rovněž řešen spor, kdy se soudy dvou členských států považují za příslušné k zahájení hlavního insolvenčního řízení. Rozhodnutí soudu, který zahájil řízení jako první, by mělo být uznáváno v jiných členských státech, aniž by byly tyto členské státy oprávněny rozhodnutí tohoto soudu přezkoumávat.
- (66) Toto nařízení stanoví v oblasti své působnosti jednotná pravidla pro kolizní normy jednotlivých států, které nahrazují předpisy mezinárodního práva soukromého jednotlivých států. Pokud není stanoveno jinak, měly by být použity právní předpisy státu, který řízení zahájil (*lex concursus*). Tato kolizní norma jednotlivých států by měla platit pro hlavní i místní insolvenční řízení. *Lex concursus* určuje veškeré procesní i hmotněprávní účinky insolvenčního řízení na osoby a právní vztahy. Řídí se jím veškeré podmínky pro zahájení, vedení a skončení insolvenčního řízení.
- (67) Automatické uznávání insolvenčního řízení, na které se zpravidla vztahují právo státu, který řízení zahájil, se může dostat do rozporu s pravidly, na jejichž základě jsou právní jednání prováděna v jiném členském státě. K ochraně oprávněných očekávání a právní jistoty v členských státech jiných než ve státě, ve kterém bylo řízení zahájeno, by měly být přijaty určité výjimky z obecného pravidla.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (doručování písemností) a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 (Úř. věst. L 324, 10.12.2007, s. 79).

- (68) Zvláště nezbytné je stanovit zvláštní úpravu odchylnou od práva státu, ve kterém bylo řízení zahájeno, v případě věcných práv, neboť ta mají při poskytování úvěrů značný význam. Základ, platnost a rozsah takového věcného práva se tedy obvykle řídí právem místa, ve kterém se věc nachází (*lex situs*), a nejsou zahájením insolvenčního řízení dotčeny. Osobě, které věcné právo náleží, by mělo být tedy nadále umožněno pokračovat v uplatňování jejího práva na oddělení nebo oddělené vypořádání zajištění závazku. Podléhá-li majetek v jednom členském státě věcnému právu podle *lex situs*, ale hlavní insolvenční řízení probíhá v jiném členském státě, mělo by být insolvenčnímu správci v hlavním insolvenčním řízení umožněno podat návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení v místě, kde existuje věcné právo, pokud tam má dlužník provozovnu. Pokud k zahájení vedlejšího insolvenčního řízení nedojde, měl by být jakýkoli přebytek z prodeje majetku, ke kterému se vztahuje věcné právo, zaplacen insolvenčnímu správci v hlavním řízení.
- (69) Toto nařízení na několika místech stanoví soudní odklad řízení nebo soudní odklad vymáhání. Žádný takový odklad by neměl ovlivnit věcná práva věřitelů či třetích osob.
- (70) Pokud právo státu, který řízení zahájil, nepřipouští započtení pohledávek, měl by být věřitel přesto oprávněn domáhat se započtení pohledávek, pokud je možné na základě práva, kterým se řídí pohledávka dlužníka v úpadku. Tímto způsobem by započtení pohledávek získalo funkci určité záruky založené na právních předpisech, na které se může věřitel spoléhat v době vzniku pohledávky.
- (71) Vzniká rovněž potřeba zvláštní ochrany v případě platebních systémů a finančních trhů, například ve vztahu k vyrovnávacím dohodám a dohodám o vzájemném započtení (*netting*), které v takových systémech existují, jakož i o prodeji cenných papírů a záruk poskytovaných na provádění těchto transakcí upravených zejména směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES⁽¹⁾. Pro takové transakce by mělo být rozhodným pouze právo uvedeného systému nebo trhu. Účelem tohoto pravidla je zabránit možnosti, aby se mechanismy pro platbu a vyrovnávání transakcí stanovené v platebních systémech a systémech vypořádání nebo na regulovaných finančních trzích členských států změnily v případě úpadku obchodního partnera. Směrnice 98/26/ES obsahuje zvláštní ustanovení, která mají přednost před obecnými pravidly stanovenými v tomto nařízení.
- (72) Pro zajištění ochrany zaměstnanců a pracovních míst by měly být účinky insolvenčního řízení na trvání nebo skončení pracovního vztahu nebo na práva a povinnosti všech stran podílejících se na takovém vztahu stanoveny rozhodným právem dotyčné pracovní smlouvy v souladu s obecnými kolizními normami. V případech, kdy je k výpovědi pracovních smluv nezbytný souhlas soudu nebo správního orgánu, by si měl členský stát, v němž se nachází provozovna dlužníka, ponechat soudní příslušnost pro udělení tohoto souhlasu, přestože v tomto členském státě nebylo zahájeno insolvenční řízení. Jakékoli další otázky související s úpadkovým právem, jako zda jsou pohledávky zaměstnanců chráněny přednostními právy a jaké právní postavení mají taková přednostní práva zaujímat, by se měly řídit právem členského státu, v němž bylo hlavní či vedlejší insolvenční řízení zahájeno, s výjimkou případů, kdy byl v souladu s tímto nařízením učiněn příslib v zájmu nezahájení vedlejšího insolvenčního řízení.
- (73) Právem rozhodným pro účinky insolvenčního řízení na probíhající soudní řízení nebo probíhající rozhodčí řízení, která se týkají majetku nebo práva náležejících do majetkové podstaty dlužníka, by mělo být právo členského státu, ve kterém soudní řízení probíhá nebo ve kterém se rozhodčí řízení koná. Tímto pravidlem by však neměla být dotčena vnitrostátní pravidla týkající se uznávání a výkonu rozhodčích nálezů.
- (74) Je třeba stanovit nezbytnou pružnost v souvislosti s určitými pravidly tohoto nařízení, aby se přihlédlo ke zvláštním rysům procesních pravidel soudních systémů v některých členských státech. Odkazy v tomto nařízení na oznámení soudního orgánu členského státu by proto v případě, kdy to procesní pravidla určitého členského státu vyžadují, měly zahrnovat i příkaz daného soudního orgánu k vydání tohoto oznámení.
- (75) Vzhledem k podnikatelským aspektům by hlavní obsah rozhodnutí o zahájení řízení měl být na návrh insolvenčního správce zveřejněn v jiném členském státě, než je stát, jehož soud uvedené rozhodnutí vydal. Nachází-li se v dotčeném členském státě provozovna, mělo by být toto zveřejnění povinné. V žádném případě by však zveřejnění nemělo být podmínkou pro uznání řízení vedeného v jiném členském státě.

(1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES ze dne 19. května 1998 o neodvolatelnosti zúčtování v platebních systémech a v systémech vypořádání obchodů s cennými papíry (Úř. věst. L 166, 11.6.1998, s. 45).

- (76) Aby se zlepšilo poskytování informací věřitelům a soudům a aby se zabránilo zahajování souběžných insolvenčních řízení, měly by mít členské státy povinnost zveřejňovat příslušné informace z přeshraničních úpadekových věcí ve veřejně přístupných elektronických rejstřících. Aby se zlepšil přístup věřitelů a soudů s bydlištěm nebo sídlem v jiném členském státě k těmto informacím, mělo by toto nařízení stanovit propojení těchto insolvenčních rejstříků prostřednictvím portálu evropské e-justice. Členské státy by měly mít možnost zveřejňovat příslušné informace v několika rejstřících a mělo by být možné propojit více než jeden rejstřík každého členského státu.
- (77) Toto nařízení by mělo určit minimální rozsah informací, které mají být v insolvenčních rejstřících zveřejňovány. Členským státům by nemělo být bráněno v zahrnování dalších informací. Je-li dlužníkem fyzická osoba, mělo by být v insolvenčních rejstřících uváděno registrační číslo pouze tehdy, je-li dlužník osobou samostatně výdělečně činnou. Tímto registračním číslem by se mělo rozumět jedinečné registrační číslo samostatné výdělečné činnosti dlužníka zveřejněné v obchodním rejstříku, existuje-li.
- (78) Informace o určitých aspektech insolvenčního řízení, jako například o lhůtách pro přihlášení pohledávek nebo pro napadení rozhodnutí, jsou pro věřitele zcela zásadní. Toto nařízení by však nemělo členským státům ukládat povinnost vypočítávat tyto lhůty v jednotlivých případech. Členské státy by měly mít možnost splnit své povinnosti tím, že na portál evropské e-justice doplní hypertextové odkazy, kde budou uvedeny zcela jasné informace o kritériích pro výpočet těchto lhůt.
- (79) V zájmu zajištění dostatečné ochrany informací týkajících se fyzických osob, jež nejsou samostatně výdělečně činné, by členské státy měly mít možnost stanovit pro přístup k těmto informacím dodatečná kritéria vyhledávání, jako například osobní identifikační číslo dlužníka, adresu, datum narození nebo místně příslušný soud, nebo přístup k těmto informacím podmínit podáním žádosti k příslušnému orgánu nebo přezkoumáním existence oprávněného zájmu.
- (80) Členské státy by rovněž měly mít možnost určit informace týkající se fyzických osob, jež nejsou samostatně výdělečně činné, do svého insolvenčního rejstříku nezahrnout. V takovém případě by členské státy měly zajistit, že příslušné informace budou věřitelům předány prostřednictvím individuálního oznámení a že pohledávky věřitelů, kteří dané informace neobdrželi, nebudou řízením dotčeny.
- (81) Může nastat případ, kdy některá z dotčených osob neví, že bylo zahájeno insolvenční řízení, a jedná v dobré víře způsobem, který je v rozporu s novými okolnostmi. K zajištění ochrany takových osob, které, nevědouce o zahájení řízení v jiném členském státě, uskuteční platbu dlužníkovi místo platby insolvenčnímu správci v jiném členském státě, je třeba stanovit, že tato platba má účinek vyrovnání dluhu.
- (82) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽¹⁾.
- (83) Toto nařízení ctí základní práva a dodržuje zásady uznané Listinou základních práv Evropské unie. Toto nařízení zejména usiluje o podporu uplatňování článků 8, 17 a 47 týkajících se ochrany osobních údajů, práva na vlastnictví a práva na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces.
- (84) Na zpracovávání osobních údajů v rámci tohoto nařízení se vztahují směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ⁽²⁾ a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ⁽³⁾.
- (85) Tímto nařízením není dotčeno nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽⁴⁾ Nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny (Úř. věst. L 124, 8.6.1971, s. 1).

- (86) Jelikož cíle tohoto nařízení nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jich, z důvodu vytvoření právního rámce pro řádnou správu přeshraničních insolvenčních řízení, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“). V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (87) V souladu s článkem 3 a čl. 4a odst. 1 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o fungování Evropské unie, oznámily Spojené království a Irsko své přání účastnit se přijímání a používání tohoto nařízení.
- (88) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné.
- (89) Evropský inspektor ochrany údajů byl konzultován a vydal stanovisko dne 27. března 2013 ⁽¹⁾,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na veřejná kolektivní řízení, včetně předběžných řízení, která jsou založena na právu upravujícím úpadek a ve kterých, za účelem záchrany, úpravy dluhu, reorganizace nebo likvidace,

- a) je dlužník zcela či zčásti zbaven dispozičních oprávnění ke svému majetku a je jmenován insolvenční správce,
- b) jsou majetek a záležitosti dlužníka pod kontrolou či dohledem soudu, nebo
- c) je soudem nebo na základě zákona přiznáno dočasné přerušování řízení na vymáhání individuálních nároků s cílem umožnit jednání mezi dlužníkem a jeho věřiteli, za předpokladu, že dané řízení, v jehož rámci bylo přerušeno přiznáno, zajistí vhodná opatření na ochranu věřitelů obecně a je předběžným řízením k některému z řízení uvedených v písmeni a) nebo b), nepodaří-li se dosáhnout dohody.

Pokud lze řízení podle tohoto odstavce zahájit v situaci, kdy existuje pouze určitá pravděpodobnost úpadku, musí být jeho účelem zabránit úpadku dlužníka nebo ukončení jeho obchodní činnosti.

Seznam řízení podle tohoto odstavce je obsažen v příloze A.

2. Toto nařízení se nepoužije na řízení uvedená v odstavci 1, která se týkají:

- a) pojišťoven;
- b) úvěrových institucí;
- c) investičních podniků a dalších institucí a podniků v rozsahu, v jakém se na ně vztahuje směrnice 2001/24/ES, nebo
- d) subjektů kolektivního investování.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- 1) „kolektivním řízením“ řízení, které buď zahrnuje všechny věřitele dlužníka, anebo zahrnuje jejich významnou část a nedotýká se pohledávek těch věřitelů, kteří nejsou účastníky tohoto řízení;

⁽¹⁾ Úř. věst. C 358, 7.12.2013, s. 15.

- 2) „subjekty kolektivního investování“ subjekty kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES ⁽¹⁾ a alternativní investiční fondy ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/61/EU ⁽²⁾;
- 3) „dlužníkem s dispozičními oprávněními“ dlužník, ve vztahu k němuž bylo zahájeno insolvenční řízení, které nezahrnuje nutně jmenování insolvenčního správce nebo úplný převod práv a povinností ke správě dlužníkovy majetku na insolvenčního správce, a dlužníkovi tedy zůstává úplná nebo alespoň částečná kontrola nad jeho majetkem a záležitostmi;
- 4) „insolvenčním řízením“ kterékoli z řízení uvedených v příloze A;
- 5) „insolvenčním správcem“ jakákoli osoba nebo subjekt, jejichž funkcí, a to i dočasně, je
 - i) provádět a přiznávat pohledávky přihlášené v insolvenčním řízení,
 - ii) zastupovat kolektivní zájmy věřitelů,
 - iii) spravovat zcela nebo zčásti majetek, ke kterému byl dlužník zbaven dispozičních oprávnění,
 - iv) zpeněžovat majetek uvedený v bodě iii) nebo
 - v) dohlížet na správu záležitostí dlužníka.Seznam osob a subjektů uvedených v prvním pododstavci je obsažen v příloze B;
- 6) „soudem“
 - i) v čl. 1 odst. 1 písm. b) a c), čl. 4 odst. 2, článkách 5 a 6, čl. 21 odst. 3, čl. 24 odst. 2 písm. j) a článkách 36 a 39 a článkách 61 až 77 soudní orgán členského státu,
 - ii) ve všech ostatních článcích soudní orgán nebo jiný příslušný subjekt členského státu, který je oprávněn zahájit insolvenční řízení, potvrdit zahájení takového řízení nebo v průběhu takového řízení rozhodovat;
- 7) „rozhodnutím o zahájení insolvenčního řízení“ mimo jiné
 - i) rozhodnutí soudu o zahájení insolvenčního řízení nebo o potvrzení zahájení takového řízení a
 - ii) rozhodnutí soudu o jmenování insolvenčního správce;
- 8) „okamžikem zahájení řízení“ okamžik, kdy rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení nabývá účinnosti, bez ohledu na to, zda se jedná o konečné rozhodnutí či nikoli;
- 9) „členským státem, ve kterém se nachází majetek“, v případě
 - i) akcií na jméno jiných než uvedených v bodě ii) členský stát, na jehož území má společnost vydávající akcie své sídlo,
 - ii) finančních nástrojů, u kterých je vlastnické právo prokazováno záznamem v rejstříku nebo na účtu vedených zprostředkovatelem nebo na jeho jméno („zaknihované cenné papíry“), členský stát, ve kterém je veden rejstřík nebo účet se záznamy,
 - iii) hotovosti na bankovních účtech u úvěrové instituce členský stát uvedený v čísle IBAN účtu, nebo, v případě hotovosti na bankovních účtech u úvěrové instituce, která nemá číslo IBAN, členský stát, v němž má úvěrová instituce, u níž je účet veden, ústředí, nebo pokud je účet veden u pobočky, zastoupení nebo jiné provozovny, členský stát, v němž se daná pobočka, zastoupení nebo provozovna nachází,
 - iv) majetku nebo práv, v souvislosti s nimiž se vlastnictví nebo nároky zapisují do veřejného rejstříku a které nejsou majetkem ani právy uvedenými v bodě i), členský stát, pod jehož pravomoc rejstřík spadá,
 - v) evropských patentů členský stát, pro který byl evropský patent udělen,

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES ze dne 13. července 2009 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (Úř. věst. L 302, 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/61/EU ze dne 8. června 2011 o správcích alternativních investičních fondů a o změně směrnic 2003/41/ES a 2009/65/ES a nařízení (ES) č. 1060/2009 a (EU) č. 1095/2010 (Úř. věst. L 174, 1.7.2011, s. 1).

- vi) autorských práv a souvisejících práv členský stát, na jehož území má vlastník těchto práv obvyklé místo pobytu nebo sídlo,
 - vii) hmotného majetku, který není majetkem uvedeným v bodech i) až iv), členský stát, na jehož území se daný majetek nachází,
 - viii) pohledávek vůči třetím osobám, které nejsou pohledávkami vztahujícími se k majetku uvedenému v bodě iii), členský stát, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy povinné třetí osoby, určený v souladu s čl. 3 odst. 1;
- 10) „provozovnou“ jakékoli provozní místo, kde dlužník vykonává nebo po dobu tří měsíců před podáním návrhu na zahájení hlavního insolvenčního řízení vykonával nikoli přechodnou hospodářskou činnost za pomoci lidských zdrojů a majetku;
- 11) „místním věřitelem“ věřitel, jehož pohledávky vůči dlužníkovi vznikly z provozu provozovny nacházející se v jiném členském státě, než ve kterém jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, nebo v souvislosti s takovým provozem;
- 12) „zahraničním věřitelem“ věřitel, včetně správců daně a orgánů sociálního zabezpečení, který má obvyklé místo pobytu, bydliště nebo sídlo v jiném členském státě, než je stát, který zahájil řízení;
- 13) „skupinou společností“ mateřský podnik a všechny jeho dceřiné podniky;
- 14) „mateřským podnikem“ podnik, který má přímou nebo nepřímou kontrolu nad jedním či více dceřinými podniky. Podnik, který sestavuje konsolidovanou účetní závěrku v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU ⁽¹⁾, se považuje za mateřský podnik.

Článek 3

Mezinárodní příslušnost

1. Soudy členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, jsou příslušné k zahájení insolvenčního řízení („hlavní insolvenční řízení“). Místem, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, je místo, ze kterého dlužník své zájmy pravidelně spravuje a které je zjištěné třetími osobami.

V případě společnosti nebo právnické osoby se za místo, kde jsou soustředěny její hlavní zájmy, považuje její sídlo, pokud není prokázán opak. Tato domněnka platí pouze v případě, že v období tří měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nedošlo k přesunu sídla do jiného členského státu.

V případě osoby samostatně výdělečně činné se za místo, kde jsou soustředěny její hlavní zájmy, považuje hlavní místo jejího podnikání, není-li prokázán opak. Tato domněnka platí pouze v případě, že v období tří měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nedošlo k přesunu hlavního místa podnikání této fyzické osoby do jiného členského státu.

V případě ostatních fyzických osob se za místo, kde jsou soustředěny jejich hlavní zájmy, považuje jejich obvyklé místo pobytu, není-li prokázán opak. Tato domněnka platí pouze v případě, že v období šesti měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nedošlo k přesunu obvyklého místa pobytu do jiného členského státu.

2. Pokud jsou hlavní zájmy dlužníka soustředěny na území některého členského státu, jsou soudy jiného členského státu příslušné k zahájení insolvenčního řízení proti tomuto dlužníkovi pouze tehdy, pokud má provozovnu na území tohoto jiného členského státu. Účinky takového řízení jsou omezeny na majetek, který se nachází na území tohoto členského státu.

3. Pokud bylo zahájeno insolvenční řízení podle odstavce 1, stávají se jakákoli řízení následně zahájená podle odstavce 2 vedlejšími insolvenčními řízeními.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU ze dne 26. června 2013 o ročních účetních závěrkách, konsolidovaných účetních závěrkách a souvisejících zprávách některých forem podniků, o změně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES a o zrušení směrnic Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS (Úř. věst. L 182, 29.6.2013, s. 19).

4. Místní insolvenční řízení uvedená v odstavci 2 mohou být zahájena před zahájením hlavního insolvenčního řízení podle odstavce 1 pouze tehdy, pokud

- a) insolvenční řízení podle odstavce 1 nemůže být zahájeno z důvodů stanovených právem členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, nebo
- b) návrh na zahájení místního insolvenčního řízení podává
 - i) věřitel, jehož pohledávky vznikly z provozu provozovny nacházející se v členském státě, v němž je zahájení místního řízení požadováno, nebo v souvislosti s takovým provozem, nebo
 - ii) veřejný orgán, který má podle práva členského státu, na jehož území se dotčená provozovna nachází, právo podat návrh na zahájení insolvenčního řízení.

Je-li zahájeno hlavní insolvenční řízení, stávají se místní insolvenční řízení vedlejšími insolvenčními řízeními.

Článek 4

Přezkoumání příslušnosti

1. Soud, u kterého byl podán návrh na zahájení insolvenčního řízení, přezkoumá z vlastního podnětu, zda je příslušný podle článku 3. V rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení soud uvede důvody, na nichž se zakládá jeho příslušnost, a zejména uvede, zda je příslušnost založena na čl. 3 odst. 1, nebo odst. 2.

2. Bez ohledu na odstavec 1, je-li insolvenční řízení zahájeno v souladu s vnitrostátním právem bez soudního rozhodnutí, mohou členské státy insolvenčního správce jmenovaného v takovém řízení pověřit, aby přezkoumal, zda je členský stát, ve kterém byl návrh na zahájení řízení podán, příslušný podle článku 3. Shledá-li insolvenční správce, že daný členský stát je příslušný, uvede v rozhodnutí o zahájení řízení důvody, na kterých se příslušnost zakládá, a zejména uvede, zda je příslušnost založena na čl. 3 odst. 1, nebo odst. 2.

Článek 5

Soudní přezkum rozhodnutí o zahájení hlavního insolvenčního řízení

1. Dlužník nebo kterýkoli z věřitelů může u soudu napadnout rozhodnutí o zahájení hlavního insolvenčního řízení z důvodu mezinárodní příslušnosti.

2. Rozhodnutí o zahájení hlavního insolvenčního řízení mohou napadnout i jiné osoby než osoby uvedené v odstavci 1 nebo může být toto rozhodnutí napadeno z jiných důvodů než pro nedostatek mezinárodní příslušnosti soudu, pokud tak stanoví vnitrostátní právo.

Článek 6

Příslušnost pro projednání žalob přímo vyplývajících z insolvenčního řízení a úzce s ním souvisejících

1. Soudy členského státu, na jehož území bylo zahájeno insolvenční řízení podle článku 3, jsou příslušné pro projednání žalob, které přímo vyplývají z insolvenčního řízení a úzce s ním souvisejí, jako jsou například vylučovací žaloby.

2. Pokud žaloba uvedená v odstavci 1 souvisí se žalobou v občanských a obchodních věcech proti stejnému žalovanému, může insolvenční správce podat obě žaloby k soudům v členském státě, na jehož území má žalovaný bydliště, nebo je-li podávána žaloba na několik žalovaných, k soudům členského státu, na jehož území má bydliště kterýkoliv z nich, jsou-li dané soudy příslušné podle nařízení (EU) č. 1215/2012.

První pododstavec se vztahuje i na dlužníka s dispozičními oprávněními, pokud vnitrostátní právo umožňuje dlužníkovi s dispozičními oprávněními podávat žalobu jménem majetkové podstaty.

3. Pro účely odstavce 2 se má za to, že žaloby navzájem souvisejí, pokud je mezi nimi tak úzký vztah, že jejich společné projednání a rozhodnutí je vhodné k tomu, aby se zabránilo vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v oddělených řízeních.

Článek 7

Rozhodné právo

1. Pokud toto nařízení nestanoví jinak, je právem rozhodným pro insolvenční řízení a jeho účinky právo toho členského státu, na jehož území bylo insolvenční řízení zahájeno (dále jen „stát, který řízení zahájil“).
2. Právo státu, který řízení zahájil, určuje podmínky pro zahájení tohoto řízení, jeho vedení a skončení. Určuje zejména:
 - a) proti kterým typům dlužníků může být insolvenční řízení zahájeno;
 - b) majetek, který tvoří součást majetkové podstaty, a způsob nakládání s majetkem, který dlužník nabyt po zahájení insolvenčního řízení;
 - c) oprávnění dlužníka a insolvenčního správce;
 - d) podmínky, za kterých může dojít k započtení pohledávek;
 - e) účinky insolvenčního řízení na probíhající smlouvy, jichž je dlužník smluvní stranou;
 - f) účinky insolvenčního řízení na řízení zahájená jednotlivými věřiteli, s výjimkou probíhajících soudních řízení;
 - g) pohledávky, které mají být přihlášeny proti majetkové podstatě dlužníka, a způsob nakládání s pohledávkami, které vznikly po zahájení insolvenčního řízení;
 - h) pravidla pro přihlašování, přezkoumání a přiznávání pohledávek;
 - i) pravidla pro provedení rozvrhu výtěžku ze zpeněžení dlužníkovu majetku, pořadí pohledávek a práv věřitelů, kteří byli částečně uspokojeni po zahájení insolvenčního řízení na základě věcného práva nebo započtením pohledávek;
 - j) podmínky a účinky skončení insolvenčního řízení, zejména vyrovnáním;
 - k) práva věřitelů po skončení insolvenčního řízení;
 - l) kdo má nést náklady vzniklé v insolvenčním řízení;
 - m) pravidla týkající se neplatnosti, odporovatelnosti nebo neúčinnosti právních jednání poškozujících společný zájem věřitelů.

Článek 8

Věcná práva třetích osob

1. Zahájením insolvenčního řízení nejsou dotčena věcná práva věřitelů nebo třetích osob, pokud jde o hmotný nebo nehmotný, movitý nebo nemovitý, individuálně nebo genericky určený majetek, který patří dlužníkovi a nachází se v okamžiku zahájení řízení na území jiného členského státu.
2. Práva uvedená v odstavci 1 jsou zejména:
 - a) právo majetek zcizit nebo jej nechat zcizit a dosáhnout z tohoto majetku uspokojení z výnosu nebo příjmu, zejména na základě zástavního práva nebo hypotéky;
 - b) výhradní právo na uspokojení pohledávky, zejména právo zajištěné zástavním právem vztahujícím se k této pohledávce nebo postoupením pohledávky jako záruky;
 - c) právo žádat vydání nebo navrácení majetku na každém, v jehož držbě se nachází nebo kdo jej užívá proti vůli oprávněného;
 - d) věcné právo k výnosu z majetku.
3. Právo zapsané do veřejného rejstříku a vymahatelné vůči třetím osobám, na jehož základě může být nabyto věcné právo ve smyslu odstavce 1, se považuje za věcné právo.

4. Odstavec 1 nevylučuje podání žaloby z důvodů neplatnosti, odporovatelnosti nebo neúčinnosti podle čl. 7 odst. 2 písm. m).

Článek 9

Započtení pohledávek

1. Zahájením insolvenčního řízení nejsou dotčena práva věřitelů žádat započtení pohledávek proti pohledávkám vůči dlužníkovi, pokud toto započtení umožňuje právo rozhodné pro pohledávky dlužníka v úpadku.
2. Odstavec 1 nevylučuje podání žaloby z důvodů neplatnosti, odporovatelnosti nebo neúčinnosti podle čl. 7 odst. 2 písm. m).

Článek 10

Výhrada vlastnictví

1. Zahájením insolvenčního řízení proti kupujícímu určité věci není dotčeno právo prodávajícího založené na výhradě vlastnictví, pokud se v okamžiku zahájení řízení věc nacházela na území jiného členského státu než státu, který řízení zahájil.
2. Zahájením insolvenčního řízení proti prodávajícímu věci po jejím předání nezakládá důvod pro zrušení této kupní smlouvy nebo odstoupení od ní a nebrání kupujícímu v nabytí vlastnického práva, pokud se věc v okamžiku zahájení řízení nachází na území jiného členského státu než státu, který řízení zahájil.
3. Odstavce 1 a 2 nevylučují podání žaloby z důvodů neplatnosti, odporovatelnosti nebo neúčinnosti podle čl. 7 odst. 2 písm. m).

Článek 11

Smlouvy týkající se nemovitostí

1. Účinky insolvenčního řízení na smlouvy zakládající právo na nabytí nebo užívání nemovitostí se řídí výhradně právem členského státu, na jehož území se nemovitost nachází.
2. Soud, který zahájil hlavní insolvenční řízení, je příslušný ke schválení výpovědi nebo změny smluv uvedených v tomto článku, pokud
 - a) právo členského státu, které se na dané smlouvy použije, stanoví, že dané smlouvy lze vypovědět nebo změnit pouze se souhlasem soudu, který zahájil insolvenční řízení, a
 - b) v uvedeném členském státě nebylo zahájeno žádné insolvenční řízení.

Článek 12

Platební systémy a finanční trhy

1. Aniž je dotčen článek 8, řídí se účinky insolvenčního řízení na práva a povinnosti stran, které se účastní platebního systému, systému vypořádání nebo finančního trhu, výhradně právem členského státu vztahujícím se na dotčený systém nebo trh.
2. Odstavec 1 nevylučuje podání žaloby z důvodů neplatnosti, odporovatelnosti nebo neúčinnosti plateb nebo transakcí podle práva, kterým se řídí daný platební systém nebo finanční trh.

Článek 13

Pracovní smlouvy

1. Účinky insolvenčního řízení na pracovní smlouvy a pracovněprávní vztahy se řídí výhradně právem členského státu, kterým se řídí daná pracovní smlouva.
2. Soudy členského státu, ve kterém může být zahájeno vedlejší insolvenční řízení, zůstávají příslušné ke schválení výpovědi nebo změny smluv uvedených v tomto článku i v případě, že v daném členském státě nebylo zahájeno žádné insolvenční řízení.

První pododstavec se vztahuje i na orgán, který má podle vnitrostátního práva pravomoc schvalovat výpověď nebo změnu smluv uvedených v tomto článku.

Článek 14

Účinky na práva podléhající zápisu

Účinky insolvenčního řízení na práva dlužníka k nemovitosti, plavidlu nebo letadlu, která podléhají zápisu do veřejného rejstříku, se řídí výhradně právem členského státu, pod jehož pravomoc rejstřík spadá.

Článek 15

Evropské patenty s jednotným účinkem a ochranné známky Společenství

Pro účely tohoto nařízení lze evropské patenty s jednotným účinkem, ochranné známky Společenství a jakákoli obdobná práva založená právem Unie zahrnout pouze do řízení podle čl. 3 odst. 1.

Článek 16

Jednání poškozující všechny věřitele

Ustanovení čl. 7 odst. 2 písm. m) se nepoužije, pokud osoba, která má prospěch z jednání, které poškozují všechny věřitele, prokáže, že

- a) je pro toto jednání rozhodné právo jiného členského státu než státu, který řízení zahájil, a
- b) že právo uvedeného členského státu neumožňuje v daném případě toto jednání žádným způsobem napadnout.

Článek 17

Ochrana kupující třetí osoby

Pokud na základě jednání učiněného po zahájení insolvenčního řízení dlužník za úplaty zcizí:

- a) nemovitost,
- b) plavidlo nebo letadlo podléhající zápisu do veřejného rejstříku nebo
- c) cenné papíry, jejichž existence vyžaduje zápis do zákonem stanoveného rejstříku,

řídí se platnost tohoto jednání právem státu, na jehož území se nemovitost nachází nebo do jehož pravomoci rejstřík spadá.

Článek 18

Účinky insolvenčního řízení na probíhající soudní nebo rozhodčí řízení

Účinky insolvenčního řízení na probíhající soudní nebo rozhodčí řízení, která se týkají majetku nebo práva náležejících do majetkové podstaty dlužníka, se řídí výlučně právem členského státu, ve kterém se probíhající soudní řízení koná nebo ve kterém má sídlo rozhodčí soud.

KAPITOLA II

UZNÁVÁNÍ INSOLVENČNÍHO ŘÍZENÍ

Článek 19

Zásady

1. Rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení učiněné soudem členského státu, který je příslušný podle článku 3, je uznáváno ve všech ostatních členských státech od okamžiku, kdy nabude účinnosti ve státě, který řízení zahájil.

Pravidlo stanovené v prvním pododstavci platí i v případě, kdy insolvenční řízení nemůže být v jiném členském státě proti tomuto dlužníku zahájeno z důvodu jeho nezpůsobilosti.

2. Uznání insolvenčního řízení podle čl. 3 odst. 1 nevylučuje zahájení řízení podle čl. 3 odst. 2 soudem v jiném členském státě. Řízení zahájené později se stává vedlejším insolvenčním řízením ve smyslu kapitoly III.

Článek 20

Účinky uznání

1. Rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení podle čl. 3 odst. 1 má bez dalších formalit v kterémkoli jiném členském státě stejné účinky jako podle práva státu, který řízení zahájil, pokud toto nařízení nestanoví jinak a dokud ve výše uvedeném členském státě není zahájeno řízení podle čl. 3 odst. 2.

2. Účinky řízení podle čl. 3 odst. 2 nemohou být v jiných členských státech napadány. Každé omezení práv věřitelů, zejména odklad platby nebo prominutí dluhu v důsledku tohoto řízení, má účinky na majetek nacházející se na území jiného členského státu pouze v případě těch věřitelů, kteří s tím vyslovili souhlas.

Článek 21

Pravomoci insolvenčního správce

1. Insolvenční správce jmenovaný soudem příslušným podle čl. 3 odst. 1 může vykonávat veškeré pravomoci, které mu svěřuje právo státu, který řízení zahájil, v jiném členském státě, dokud v tomto státě není na základě návrhu na zahájení insolvenčního řízení zahájeno jiné insolvenční řízení ani schváleno ochranné opatření bránící jejich výkonu. S výhradou článků 8 a 10 může insolvenční správce zejména přemístit majetek dlužníka z území členského státu, ve kterém se nachází.

2. Insolvenční správce jmenovaný soudem příslušným podle čl. 3 odst. 2 může v kterémkoli jiném členském státě soudní nebo mimosoudní cestou žádat, aby byl po zahájení insolvenčního řízení movitý majetek přemístěn z území členského státu, který řízení zahájil, na území tohoto jiného státu. Insolvenční správce může také v zájmu věřitelů podávat žaloby na neplatnost právního jednání.

3. Při výkonu svých pravomocí musí insolvenční správce jednat v souladu s právem členského státu, na jehož území zamýšlí jednat, zejména pokud jde o zpeněžení majetku. Tyto pravomoci nesmějí zahrnovat donucovací opatření, nejsou-li nařízena soudem daného členského státu, ani právo rozhodovat v soudních řízeních či sporech.

Článek 22

Doklad o jmenování insolvenčního správce

Jmenování insolvenčního správce se dokládá ověřenou kopií originálu rozhodnutí o jeho jmenování nebo jiným osvědčením vydaným příslušným soudem.

Může být vyžadován překlad do úředního jazyka nebo do jednoho z úředních jazyků členského státu, na jehož území zamýšlí insolvenční správce jednat. Žádné ověření nebo jiné obdobné formality se nevyžadují.

Článek 23

Vrácení výnosu a shodný podíl

1. Věřitel, kterému se po zahájení řízení podle čl. 3 odst. 1 podaří dosáhnout jakýmkoli způsobem, zejména výkonem rozhodnutí, úplného nebo částečného uspokojení svých pohledávek z dlužníkovy majetku nacházejícího se na území jiného členského státu, vrátí s výhradou článků 8 a 10 vše, co nabyl, insolvenčnímu správci.
2. Aby bylo zajištěno rovné zacházení s věřiteli, podílí se věřitel, který v průběhu insolvenčního řízení dosáhl uspokojení části své pohledávky, na rozdělování majetku v rámci jiných řízení pouze tehdy, pokud věřitelé stejného pořadí nebo kategorie získali v těchto řízeních odpovídající podíl.

Článek 24

Vytvoření insolvenčních rejstříků

1. Členské státy na svém území vytvoří a vedou jeden či více rejstříků, ve kterých zveřejňují informace týkající se insolvenčních řízení (dále jen „insolvenční rejstříky“). Tyto informace se zveřejňují co nejdříve po zahájení daných řízení.
2. Informace uvedené v odstavci 1 se zpřístupňují veřejnosti v souladu s podmínkami stanovenými v článku 27 a zahrnují tyto údaje (dále jen „povinné informace“):
 - a) datum zahájení insolvenčního řízení;
 - b) soud, který insolvenční řízení zahájil, a případné číslo jednací;
 - c) druh insolvenčního řízení podle přílohy A, které bylo zahájeno, a případně jakýkoli příslušný poddruh takového zahájeného řízení v souladu s vnitrostátním právem;
 - d) zda je soudní příslušnost pro zahájení řízení založena na čl. 3 odst. 1, 2 nebo 4;
 - e) je-li dlužníkem společnost nebo právnická osoba, název, registrační číslo, sídlo nebo – liší-li se – poštovní adresu dlužníka;
 - f) je-li dlužníkem fyzická osoba, a to i samostatně výdělečně činná, jméno, případně registrační číslo a poštovní adresu nebo – pokud je adresa chráněna – místo a datum narození dlužníka;
 - g) jméno, poštovní adresu nebo e-mailovou adresu případného jmenovaného insolvenčního správce;
 - h) případnou lhůtu pro přihlášení pohledávek nebo odkaz na kritéria pro výpočet této lhůty;
 - i) případné datum skončení hlavního insolvenčního řízení;
 - j) soud, u něhož lze podle článku 5 napadnout rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení, a případnou lhůtu, v níž je tak třeba učinit, nebo odkaz na kritéria pro výpočet této lhůty.
3. Odstavec 2 nebrání členským státům v tom, aby do vnitrostátních insolvenčních rejstříků vkládaly dokumenty či další informace, jako jsou například zákazy činnosti vedoucích pracovníků související s úpadkem.
4. Členské státy nejsou povinny zahrnout do insolvenčních rejstříků informace uvedené v odstavci 1 tohoto článku týkající se fyzických osob, jež nejsou samostatně výdělečně činné, ani tyto informace prostřednictvím systému propojení insolvenčních rejstříků zpřístupnit veřejnosti, za podmínky, že známí zahraniční věřitelé jsou podle článku 54 informováni o skutečnostech uvedených v odst. 2 písm. j) tohoto článku.

Využije-li členský stát možnosti uvedené v prvním pododstavci, nejsou pohledávky zahraničních věřitelů, kteří informace uvedené v prvním pododstavci neobdrželi, insolvenčním řízením dotčeny.

5. Zveřejnění informací v rejstřících podle tohoto nařízení nemá žádné jiné právní účinky než ty, které jsou stanoveny ve vnitrostátním právu a v čl. 55 odst. 6.

Článek 25

Propojení insolvenčních rejstříků

1. Komise prováděcími akty vytvoří decentralizovaný systém propojení insolvenčních rejstříků. Tento systém sestává z insolvenčních rejstříků a portálu evropské e-justice, který slouží jako ústřední místo pro elektronický přístup veřejnosti k informacím v systému. Systém poskytne službu vyhledávání ve všech úředních jazycích orgánů Unie za účelem zpřístupnění povinných informací i jakýchkoli dalších dokumentů či informací obsažených v insolvenčních rejstřících, které se členské státy rozhodnou zpřístupnit prostřednictvím portálu evropské e-justice.

2. Prováděcími akty přijatými postupem uvedeným v článku 87 stanoví Komise do 26. června 2019:

- a) technické specifikace vymezující metody komunikace a výměny informací elektronickými prostředky na základě specifikace rozhraní pro systém propojení insolvenčních rejstříků;
- b) technická opatření zajišťující minimální standardy bezpečnosti informačních technologií pro komunikaci a šíření informací v systému propojení insolvenčních rejstříků;
- c) minimální kritéria pro vyhledávání na portálu evropské e-justice založená na informacích uvedených v článku 24;
- d) minimální kritéria pro zobrazování výsledků vyhledávání založená na informacích uvedených v článku 24;
- e) způsoby a technické podmínky dostupnosti služeb poskytovaných systémem propojení a
- f) glosář se základním vysvětlením vnitrostátních insolvenčních řízení uvedených v příloze A.

Článek 26

Náklady na vytvoření a propojení insolvenčních rejstříků

1. Vytvoření, vedení a budoucí vývoj systému propojení insolvenčních rejstříků jsou financovány ze souhrnného rozpočtu Unie.

2. Každý členský stát nese náklady spojené s vytvořením a přizpůsobením svých vnitrostátních insolvenčních rejstříků tak, aby byly interoperabilní s portálem evropské e-justice, i náklady spojené se správou, provozem a údržbou těchto rejstříků. Tím není dotčena možnost žádat o granty na podporu těchto činností v rámci finančních programů Unie.

Článek 27

Podmínky přístupu k informacím prostřednictvím systému propojení

1. Členské státy zajistí, aby povinné informace uvedené v čl. 24 odst. 2 písm. a) až j) byly dostupné zdarma prostřednictvím systému propojení insolvenčních rejstříků.

2. Toto nařízení nebrání členským státům v tom, aby účtovaly přiměřený poplatek za přístup k dokumentům a dalším informacím uvedeným v čl. 24 odst. 3 prostřednictvím systému propojení insolvenčních rejstříků.

3. Členské státy mohou pro přístup k povinným informacím o fyzických osobách, jež nejsou samostatně výdělečně činné, a o fyzických osobách, které samostatně výdělečně činné jsou, ale insolvenční řízení se netýká této činnosti, stanovit dodatečná kritéria vyhledávání týkající se dlužníka nad rámec minimálních kritérií uvedených v čl. 25 odst. 2 písm. c).

4. Členské státy mohou požadovat, aby byl přístup k informacím uvedeným v odstavci 3 podmíněn podáním žádosti k příslušnému orgánu. Členské státy mohou přístup podmínit přezkoumáním existence oprávněného zájmu na přístupu k těmto informacím. Žadatel musí mít možnost podat žádost o informace elektronicky pomocí standardního formuláře dostupného prostřednictvím portálu evropské e-justice. Je-li požadováno prokázání oprávněného zájmu, musí mít žadatel možnost odůvodnit svou žádost pomocí elektronických kopií příslušných dokumentů. Žadatel obdrží odpověď příslušného orgánu do tří pracovních dní.

Žadatel není povinen poskytnout překlad dokumentů odůvodňujících jeho žádost ani nést náklady na překlad, které mohou příslušnému orgánu vzniknout.

Článek 28

Zveřejnění v jiném členském státě

1. Insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními požádá, aby bylo oznámení o zahájení insolvenčního řízení a případně i rozhodnutí o jmenování insolvenčního správce zveřejněno v jiném členském státě, kde se nachází provozovna dlužníka, v souladu s pravidly pro zveřejňování platnými v daném členském státě. V tomto zveřejnění bude případně uvedeno, kdo byl jmenován insolvenčním správcem a zda se příslušnost odvozuje od čl. 3 odst. 1, nebo odst. 2.
2. Pokud to insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními považuje za nezbytné, může požádat, aby byly informace uvedené v odstavci 1 zveřejněny v kterémkoli jiném členském státě, v souladu s pravidly pro zveřejňování platnými v dotčeném členském státě.

Článek 29

Zápis do veřejných rejstříků jiného členského státu

1. Vyžaduje-li právo členského státu, v němž se nachází provozovna dlužníka zapsaná do veřejného rejstříku v daném státě, nebo právo členského státu, v němž se nachází nemovitost dlužníka, aby informace o zahájení insolvenčního řízení podle článku 28 byly zveřejněny v katastru nemovitostí, obchodním rejstříku nebo jakémkoliv jiném veřejném rejstříku, přijme insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními veškerá opatření potřebná k zajištění tohoto zápisu do rejstříku.
2. Insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními může požádat o takový zápis do rejstříku v kterémkoli jiném členském státě, pokud právo členského státu, v němž je dotčený rejstřík veden, tento zápis umožňuje.

Článek 30

Náklady

Náklady na zveřejnění a zápis podle článků 28 a 29 se považují za náklady řízení.

Článek 31

Splnění závazku ve prospěch dlužníka

1. Kdo v některém členském státě splní závazek ve prospěch dlužníka, který se nachází v insolvenčním řízení zahájeném v jiném členském státě, zatímco jej měl splnit ve prospěch insolvenčního správce v tomto řízení, je závazku zproštěn, pokud o zahájení řízení nevěděl.
2. Pokud je takový závazek splněn před zveřejněním podle článku 28, má se za to, že osoba, která závazek splnila, nevěděla o zahájení insolvenčního řízení, pokud není prokázán opak. Pokud byl závazek splněn po tomto zveřejnění, má se za to, že osoba, která závazek splnila, o zahájení řízení věděla, pokud není prokázán opak.

Článek 32

Uznávání a vykonatelnost jiných rozhodnutí

1. Rozhodnutí, která se týkají průběhu a skončení insolvenčního řízení a jsou vynesena soudem, jehož rozhodnutí o zahájení řízení je uznáno podle článku 19, a vyrovnání tímto soudem schválená se rovněž uznávají bez dalších formalit. Tato rozhodnutí se vykonávají v souladu s články 39 až 44 a články 47 až 57 nařízení (EU) č. 1215/2012.

První pododstavec se rovněž vztahuje na rozhodnutí, která vyplývají přímo z insolvenčního řízení, a na rozhodnutí, která s ním úzce souvisejí, i když je vynesl jiný soud.

První pododstavec se rovněž vztahuje na rozhodnutí týkající se ochranných opatření, která byla vynesena po podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení nebo v souvislosti s ním.

2. Uznávání a výkon rozhodnutí jiných než uvedených v odstavci 1 tohoto článku se řídí nařízením (EU) č. 1215/2012, je-li použitelné.

Článek 33

Veřejný pořádek

Kterýkoli členský stát může odeprít uznání insolvenčního řízení zahájeného v jiném členském státě nebo výkon rozhodnutí učiněných v souvislosti s takovým řízením, pokud by byly účinky tohoto uznání nebo výkonu ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem tohoto státu, zejména s jeho základními zásadami nebo s ústavními právy a svobodami jednotlivce.

KAPITOLA III

VEDLEJŠÍ INSOLVENČNÍ ŘÍZENÍ

Článek 34

Zahájení řízení

Pokud soud členského státu zahájil hlavní insolvenční řízení a toto řízení bylo uznáno v jiném členském státě, může soud tohoto jiného členského státu, jenž je příslušný podle čl. 3 odst. 2, zahájit vedlejší insolvenční řízení v souladu s touto kapitolou. Bylo-li pro zahájení hlavního insolvenčního řízení podmínkou, aby byl dlužník v úpadku, pak se již v členském státě, v němž může být zahájeno vedlejší insolvenční řízení, úpadek dlužníka nepřezkoumává. Účinky vedlejšího insolvenčního řízení se omezují na majetek dlužníka nacházející se na území členského státu, který toto řízení zahájil.

Článek 35

Rozhodné právo

Pokud toto nařízení nestanoví jinak, řídí se vedlejší insolvenční řízení právem členského státu, který je zahájil.

Článek 36

Právo učinit příslib v zájmu nezahájení vedlejšího řízení

1. V zájmu nezahájení vedlejšího insolvenčního řízení může insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení v souvislosti s majetkem, který se nachází v členském státě, v němž by mohlo být zahájeno vedlejší insolvenční řízení, učinit jednostranný příslib (dále jen „příslib“), že při rozdělování daného majetku nebo výtěžku z jeho zpeněžení dodrží práva týkající se tohoto rozdělení a pořadí pohledávek, která by věřitelé měli podle vnitrostátního práva, pokud by bylo v daném členském státě zahájeno vedlejší insolvenční řízení. V příslibu musí být specifikovány věcné předpoklady, z nichž vychází, zejména pokud jde o hodnotu majetku, který se v dotčeném členském státě nachází, a možnosti jeho zpeněžení.

2. Byl-li učiněn příslib v souladu s tímto článkem, je pro rozdělení výtěžku ze zpeněžení majetku uvedeného v odstavci 1, pro pořadí pohledávek a pro práva věřitelů k majetku uvedenému v odstavci 1 rozhodné právo členského státu, v němž mohlo být zahájeno vedlejší insolvenční řízení. Rozhodným okamžikem pro určení majetku uvedeného v odstavci 1 je okamžik, kdy byl příslib učiněn.
3. Príslib musí být učiněn v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků členského státu, v němž mohlo být zahájeno vedlejší insolvenční řízení, nebo pokud má tento členský stát více úředních jazyků, v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků místa, kde mohlo být zahájeno vedlejší insolvenční řízení.
4. Príslib musí být učiněn písemně. Podléhá případně jiným formálním požadavkům a případným požadavkům na schválení rozdělení majetku platným ve státě, v němž bylo zahájeno hlavní insolvenční řízení.
5. Príslib musí schválit známí místní věřitelé. Pravidla týkající se kvalifikované většiny a hlasování, jež platí pro přijímání restrukturalizačních plánů podle právních předpisů členského státu, v němž mohlo být vedlejší insolvenční řízení zahájeno, se použijí rovněž pro schválení příslibu. Věřitelé musí mít možnost účastnit se hlasování s využitím prostředků komunikace na dálku, povoluje-li to vnitrostátní právo. Insolvenční správce informuje známé místní věřitele o daném příslibu, o pravidlech a postupu pro jeho schválení a následně o schválení či odmítnutí příslibu.
6. Príslib, který byl učiněn a schválen v souladu s tímto článkem, zatěžuje majetkovou podstatu. V případě zahájení vedlejšího insolvenčního řízení v souladu s články 37 a 38 převede insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení veškerý majetek, který přemístil z území daného členského státu poté, co byl učiněn příslib, nebo výtěžek z jeho zpeněžení, pokud již k němu došlo, insolvenčnímu správci ve vedleším insolvenčním řízení.
7. Učinil-li insolvenční správce příslib, informuje místní věřitele o plánovaném rozdělení majetku a výtěžku podle odstavce 1 před tím, než bude provedeno. Pokud tyto informace nesplňují podmínky příslibu nebo rozhodného práva, může kterýkoli z místních věřitelů toto rozdělení napadnout u soudů členského státu, který zahájil hlavní insolvenční řízení, za účelem dosažení rozdělení, které tyto podmínky splňuje. V takovém případě k rozdělení nedojde, dokud soud o napadení nerozhodne.
8. Místní věřitelé mohou podat u soudů členského státu, který zahájil hlavní insolvenční řízení, návrh s cílem dosáhnout toho, aby musel insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení přijmout jakákoli vhodná opatření, jež umožňuje právo státu, který zahájil hlavní insolvenční řízení, a jež jsou potřebná k zajištění toho, aby byly dodrženy podmínky příslibu.
9. Místní věřitelé mohou rovněž u soudů členského státu, v němž mohlo být zahájeno vedlejší insolvenční řízení, podat návrh s cílem dosáhnout toho, aby soud vydal předběžná nebo ochranná opatření, která zajistí dodržování podmínek příslibu insolvenčním správcem.
10. Insolvenční správce nese odpovědnost za jakoukoli škodu vzniklou místním věřitelům v důsledku toho, že nesplnil povinnosti a požadavky stanovené v tomto článku.
11. Stanoví-li tak vnitrostátní právo, považuje se pro účely tohoto článku za „místního věřitele“ orgán zřízený v členském státě, v němž mohlo být zahájeno vedlejší insolvenční řízení, který je podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/94/ES⁽¹⁾ povinen zaručit úhradu nesplacených pohledávek zaměstnanců, jež vyplývají z pracovních smluv nebo z pracovních poměrů.

(¹) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/94/ES ze dne 22. října 2008 o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele (Úř. věst. L 283, 28.10.2008, s. 36).

Článek 37

Právo podat návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení

1. Návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení může podat:
 - a) insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení;
 - b) jakákoli jiná osoba nebo orgán oprávněný podat návrh na zahájení insolvenčního řízení podle práva členského státu, na jehož území je zahájení vedlejšího insolvenčního řízení navrhováno.
2. Stal-li se příslib zatěžujícím majetkovou podstatu v souladu s článkem 36, musí být návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení podán do 30 dnů od obdržení oznámení o schválení tohoto příslibu.

Článek 38

Rozhodnutí o zahájení vedlejšího insolvenčního řízení

1. Soud, u kterého byl podán návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, o tom bezodkladně vyrozumí insolvenčního správce nebo dlužníka s dispozičními oprávněními v hlavním insolvenčním řízení a poskytne mu příležitost být ve věci tohoto návrhu slyšen.
2. Pokud insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení učinil příslib v souladu s článkem 36, nezahájí soud uvedený v odstavci 1 tohoto článku na návrh tohoto insolvenčního správce vedlejší insolvenční řízení, pokud shledá, že příslib dostatečně chrání společný zájem místních věřitelů.
3. Pokud bylo přiznáno dočasné přerušování řízení na vymáhání individuálních nároků s cílem umožnit jednání mezi dlužníkem a jeho věřiteli, může soud na návrh insolvenčního správce nebo dlužníka s dispozičními oprávněními odložit zahájení vedlejšího insolvenčního řízení o dobu nepřekračující tři měsíce za podmínky, že jsou uplatněna vhodná opatření na ochranu zájmu místních věřitelů.

Soud uvedený v odstavci 1 může nařídit ochranná opatření na ochranu zájmů místních věřitelů tím, že insolvenčnímu správci nebo dlužníkovi s dispozičními oprávněními zakáže přemístit nebo zcizit jakýkoli majetek nacházející se v členském státě, v němž se nachází jeho provozovna, ledaže k takovému přemístění či zcizení dochází v rámci běžné podnikatelské činnosti. Soud může rovněž nařídit další opatření na ochranu zájmů místních věřitelů po dobu odkladu, není-li to neslučitelné s vnitrostátními pravidly pro občanskoprávní řízení.

Soud z vlastního podnětu nebo na návrh kteréhokoli věřitele zruší rozhodnutí o odložení zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, pokud byla během tohoto odkladu řízení uzavřena dohoda v rámci jednání uvedeného v prvním pododstavci.

Soud může z vlastního podnětu nebo na návrh kteréhokoli věřitele rozhodnutí o odkladu zrušit, pokud má pokračování tohoto odkladu nepříznivé důsledky pro práva věřitele, zejména pokud bylo jednání přerušeno nebo je zjevné, že se pravděpodobně nepodaří jednání uzavřít, nebo pokud insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními porušil zákaz zcizení majetku nebo jeho přemístění z území členského státu, ve kterém se nachází provozovna.

4. Na návrh insolvenčního správce v hlavním insolvenčním řízení může soud uvedený v odstavci 1 zahájit jiný druh insolvenčního řízení uvedený v příloze A než ten, na jehož zahájení byl původně podán návrh, jsou-li splněny podmínky pro zahájení tohoto druhu řízení podle vnitrostátního práva a je-li daný druh řízení nejvhodnější pro zohlednění zájmů místních věřitelů i pro zajištění soudržnosti mezi hlavním a vedlejším insolvenčním řízením. Použije se článek 34 druhá věta.

Článek 39

Soudní přezkum rozhodnutí o zahájení vedlejšího insolvenčního řízení

Insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení může napadnout rozhodnutí o zahájení vedlejšího insolvenčního řízení u soudů členského státu, který vedlejší insolvenční řízení zahájil, z důvodu, že soud nesplnil podmínky a požadavky podle článku 38.

Článek 40

Záloha na náklady řízení

Vyžaduje-li právo členského státu, ve kterém je podán návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, aby majetek dlužníka postačoval k úplnému nebo částečnému pokrytí nákladů řízení, může soud, pokud takový návrh obdrží, vyžadovat od žadatele poskytnutí zálohy nebo přiměřené záruky.

Článek 41

Spolupráce a komunikace mezi insolvenčními správci

1. Insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení a insolvenční správce nebo správci ve vedlejších insolvenčních řízeních proti témuž dlužníkovi navzájem spolupracují v rozsahu, v jakém je tato spolupráce slučitelná s pravidly platnými pro každé z těchto řízení. Tato spolupráce může mít jakoukoli formu, včetně uzavření dohod nebo protokolů.
2. Při provádění spolupráce podle odstavce 1 insolvenční správci:
 - a) si navzájem co nejdříve sdělují jakékoli informace, které mohou mít význam pro druhé řízení, zejména vývoj u přihlašování a ověřování pohledávek, a veškerá opatření zaměřená na záchranu nebo restrukturalizaci dlužníka a na skončení řízení, pod podmínkou, že byla přijata vhodná opatření na ochranu důvěrných informací;
 - b) zkoumají, zda existuje možnost restrukturalizace dlužníka, a pokud ano, koordinují tvorbu a provádění restrukturalizačního plánu;
 - c) koordinují průběh zpeněžování nebo vypořádání majetku a záležitostí dlužníka; insolvenční správce ve vedlejším insolvenčním řízení poskytne insolvenčnímu správci v hlavním insolvenčním řízení včas příležitost k tomu, aby předložil návrhy na zpeněžení nebo vypořádání majetku ve vedlejším insolvenčním řízení.
3. Odstavce 1 a 2 se přiměřeně použijí na situace, kdy v hlavním či vedlejším insolvenčním řízení nebo v některém z místních insolvenčních řízení, která jsou vedena proti témuž dlužníkovi a probíhají současně, dlužníkovi zůstávají dispoziční oprávnění k jeho majetku.

Článek 42

Spolupráce a komunikace mezi soudy

1. Aby se usnadnila koordinace hlavního, místního a vedlejšího insolvenčního řízení proti témuž dlužníkovi, spolupracuje soud, u kterého byl podán návrh na zahájení insolvenčního řízení nebo který takové řízení zahájil, s kterýmkoliv jiným soudem, u kterého byl podán návrh na zahájení insolvenčního řízení nebo který takové řízení zahájil, a to v rozsahu, v jakém je tato spolupráce slučitelná s pravidly platnými pro každé z těchto řízení. Za tímto účelem mohou soudy případně jmenovat nezávislou osobu nebo subjekt, které budou jednat pod jejich vedením, není-li to neslučitelné s pravidly, která se na daná řízení vztahují.
2. Při provádění spolupráce podle odstavce 1 mohou soudy nebo jakákoli jmenovaná osoba či subjekt jednající jejich jménem uvedené v odstavci 1 spolu přímo komunikovat nebo se navzájem přímo žádat o informace či pomoc pod podmínkou, že tato komunikace respektuje procesní práva účastníků řízení a pravidla důvěrnosti informací.
3. Spolupráci podle odstavce 1 lze provádět všemi prostředky, které soud považuje za vhodné. Může se týkat zejména:
 - a) koordinace při jmenování insolvenčních správců;
 - b) sdělování informací způsobem, který soud považuje za vhodný;
 - c) koordinace správy dlužníkovy majetku a záležitostí a dohledu nad jeho majetkem a záležitostmi;
 - d) koordinace průběhu jednání;
 - e) koordinace schvalování protokolů, je-li to nezbytné.

Článek 43

Spolupráce a komunikace mezi insolvenčními správci a soudy

1. Aby se usnadnila koordinace hlavního, místního a vedlejšího insolvenčního řízení, která byla zahájena proti témuž dlužníkovi,
 - a) insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení spolupracuje a komunikuje s kterýmkoliv soudem, u kterého byl podán návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení nebo který takové řízení zahájil;
 - b) insolvenční správce v místním nebo vedlejším insolvenčním řízení spolupracuje a komunikuje se soudem, u kterého byl podán návrh na zahájení hlavního insolvenčního řízení nebo který takové řízení zahájil, a
 - c) insolvenční správce v místním nebo vedlejším insolvenčním řízení spolupracuje a komunikuje se soudem, u kterého byl podán návrh na zahájení dalšího místního nebo vedlejšího insolvenčního řízení nebo který takové řízení zahájil,
- v rozsahu, v jakém je tato spolupráce a komunikace slučitelná s pravidly platnými pro každé z těchto řízení a nevede ke střetu zájmů.
2. Spolupráci uvedenou v odstavci 1 lze provádět všemi vhodnými prostředky, například těmi, které jsou uvedeny v čl. 42 odst. 3.

Článek 44

Náklady na spolupráci a komunikaci

Požadavky stanovené v člancích 42 a 43 nesmějí vést k tomu, aby si soudy vzájemně účtovaly náklady na spolupráci a komunikaci.

Článek 45

Výkon práv věřitele

1. Kterýkoli věřitel může přihlásit svou pohledávku v hlavním nebo kterémkoli vedlejším insolvenčním řízení.
2. Insolvenční správce v hlavním i kterémkoli vedlejším insolvenčním řízení přihlašují v jiném řízení pohledávky, které již byly přihlášeny v řízení, pro které byli jmenováni, je-li to v zájmu věřitelů v řízeních, pro která byli jmenováni, s výhradou práva věřitelů toto přihlášení odmítnout nebo vzít zpět přihlášení svých pohledávek, pokud to rozhodné právo stanoví.
3. Insolvenční správce v hlavním nebo vedlejším insolvenčním řízení je oprávněn účastnit se jiných řízení podobně jako věřitel, zejména účastnit se schůze věřitelů.

Článek 46

Pozastavení zpeněžování majetku

1. Soud, který zahájil vedlejší insolvenční řízení, zcela nebo zčásti pozastaví zpeněžování majetku na návrh insolvenčního správce v hlavním insolvenčním řízení. V takovém případě může od insolvenčního správce hlavního insolvenčního řízení požadovat, aby učinil jakákoli vhodná opatření k zajištění zájmů věřitelů ve vedlejším insolvenčním řízení a určitých skupin věřitelů. Takový návrh insolvenčního správce může být zamítnut pouze v případě, kdy zjevně není v zájmu věřitelů hlavního insolvenčního řízení. Pozastavení zpeněžování majetku může být nařízeno na dobu až tří měsíců. Může být prodlouženo nebo obnoveno na stejné doby.

2. Soud uvedený v odstavci 1 zruší pozastavení zpeněžování majetku:
 - a) na návrh insolvenčního správce v hlavním insolvenčním řízení;
 - b) bez návrhu, na návrh věřitele nebo na návrh insolvenčního správce ve vedlejším insolvenčním řízení, pokud se toto opatření nadále nejví jako odůvodněné, zejména z hlediska zájmů věřitelů v hlavním nebo vedlejším insolvenčním řízení.

Článek 47

Pravomoc insolvenčního správce navrhopvat restrukturalizační plány

1. Umožňuje-li právo členského státu, který zahájil vedlejší insolvenční řízení, ukončit takové řízení bez likvidace restrukturalizačním plánem, vyrovnáním nebo srovnatelným opatřením, je insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení oprávněn navrhnout takové opatření v souladu s postupem daného členského státu.
2. Žádné omezení práv věřitelů, které může vyplynout z opatření uvedeného v odstavci 1 navrhovaného ve vedlejším insolvenčním řízení, například odklad plateb nebo prominutí dluhu, nesmí mít bez souhlasu všech zúčastněných věřitelů účinky na dlužníkův majetek, na který se toto řízení nevztahuje.

Článek 48

Dopad skončení insolvenčního řízení

1. Aniž je dotčen článek 49, nebrání skončení insolvenčního řízení tomu, aby pokračovala jiná insolvenční řízení proti těmž dlužníkovi, která v daný okamžik probíhají.
2. Pokud by insolvenční řízení proti právnické osobě nebo společnosti v členském státě, ve kterém má tato osoba nebo společnost sídlo, vedlo ke zrušení dané právnické osoby nebo společnosti, nepřestane tato právnická osoba nebo společnost existovat, dokud nebudou ukončena veškerá jiná insolvenční řízení proti těmž dlužníkovi nebo dokud insolvenční správce či správci v takových řízeních nedají souhlas s jejím zrušením.

Článek 49

Přebytek ve vedlejších insolvenčních řízeních

Pokud je po zpeněžení majetku ve vedlejších insolvenčních řízeních možné uspokojit veškeré pohledávky uznané v těchto řízeních, převede insolvenční správce jmenovaný v těchto řízeních neprodleně jakýkoli přebytek insolvenčnímu správci v hlavním insolvenčním řízení.

Článek 50

Následné zahájení hlavního insolvenčního řízení

Pokud bylo řízení uvedené v čl. 3 odst. 1 zahájeno po zahájení řízení uvedeného v čl. 3 odst. 2 v jiném členském státě, použijí se na dříve zahájené řízení články 41, 45, 46 a 47 a článek 49, pokud to stav tohoto řízení dovoluje.

Článek 51

Přeměna vedlejších insolvenčních řízení

1. Na návrh insolvenčního správce v hlavním insolvenčním řízení může soud v členském státě, u kterého bylo zahájeno vedlejší insolvenční řízení, nařídít přeměnu vedlejšího insolvenčního řízení na jiný druh insolvenčního řízení, který je uveden v příloze A, jsou-li splněny podmínky pro zahájení tohoto druhu řízení podle vnitrostátního práva a je-li tento druh řízení nejvhodnější pro zohlednění zájmů místních věřitelů a pro zajištění soudržnosti mezi hlavním a vedlejším insolvenčním řízením.

2. Při posuzování návrhu uvedeného v odstavci 1 si může soud vyžádat informace od insolvenčních správců zapojených do obou řízení.

Článek 52

Ochranná opatření

Pokud soud členského státu příslušný podle čl. 3 odst. 1 jmenuje dočasného správce k zajištění ochrany majetku dlužníka, je tento dočasný správce oprávněn navrhnout jakákoli opatření stanovená právem jiného členského státu a směřující k zajištění a ochraně jakéhokoli majetku dlužníka nacházejícího se na území tohoto jiného členského státu v době od podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení do rozhodnutí o zahájení řízení.

KAPITOLA IV

INFORMOVÁNÍ VĚŘITELŮ A PŘIHLAŠOVÁNÍ JEJICH POHLEDÁVEK

Článek 53

Právo přihlásit pohledávky

Každý zahraniční věřitel může přihlásit pohledávky v insolvenčním řízení jakýmkoliv prostředkem komunikace, který je přijatelný podle práva státu, který řízení zahájil. Pro účely pouhého přihlášení pohledávky není povinné zastoupení advokátem nebo jiným odborníkem v oboru práva.

Článek 54

Povinnost informovat věřitele

1. Jakmile je v některém členském státě zahájeno insolvenční řízení, příslušný soud tohoto státu nebo insolvenční správce jmenovaný tímto soudem neprodleně vyrozumí známé zahraniční věřitele.
2. Informace uvedené v odstavci 1 předané prostřednictvím individuálních oznámení obsahují zejména lhůty, sankce za nedodržení těchto lhůt, subjekt nebo orgán, u kterého se přihlašují pohledávky, a veškerá jiná stanovená opatření. Toto oznámení rovněž informuje o tom, zda věřitelé, jejichž pohledávky jsou přednostní nebo zajištěné věcným právem, musí své pohledávky přihlásit. Oznámení obsahuje také kopii standardního formuláře pro přihlašování pohledávek, který je uveden v článku 55, nebo informace o tom, kde je tento formulář dostupný.
3. Informace uvedené v odstavcích 1 a 2 tohoto článku se poskytují na standardním formuláři oznámení, který se stanoví v souladu s článkem 88. Formulář se zveřejní na portálu evropské e-justice a má záhlaví „Oznámení o insolvenčním řízení“ ve všech úředních jazycích orgánů Unie. Předává se v úředním jazyce státu, který řízení zahájil, nebo pokud má tento členský stát více úředních jazyků, v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků místa, kde bylo insolvenční řízení zahájeno, nebo v jiném jazyce, který daný stát označil za přijatelný v souladu s čl. 55 odst. 5, pokud lze předpokládat, že tomuto jazyku mohou zahraniční věřitelé snáze porozumět.
4. V insolvenčním řízení týkajícím se fyzické osoby, která není samostatně výdělečně činná, není použití standardního formuláře uvedeného v tomto článku povinné, nejsou-li věřitelé za účelem zohlednění svých pohledávek v daném řízení povinni tyto pohledávky přihlásit.

Článek 55

Postup při přihlašování pohledávek

1. Každý zahraniční věřitel může svou pohledávku přihlásit na standardním formuláři, který se stanoví v souladu s článkem 88. Formulář má záhlaví „Přihláška pohledávky“ ve všech úředních jazycích orgánů Unie.

2. Ve standardním formuláři přihlášky podle odstavce 1 musí být uvedeny tyto informace:
- a) jméno, poštovní adresa, případná e-mailová adresa, případné osobní identifikační číslo a bankovní údaje zahraničního věřitele uvedeného v odstavci 1;
 - b) výše pohledávky s rozlišením jistiny a případných úroků a den jejího vzniku, případně den její splatnosti, je-li odlišný;
 - c) je-li uplatňován úrok, úroková sazba, upřesnění, zda se jedná o úrok zákonné nebo smluvní povahy, období, za něj je úrok uplatňován, a kapitalizovaná částka úroků;
 - d) jsou-li uplatňovány náklady vzniklé v souvislosti s vymáháním pohledávky před zahájením řízení, výše těchto nákladů a údaje o nich;
 - e) povaha pohledávky;
 - f) zda je uplatňováno přednostní pořadí pohledávky a důvody pro jeho uplatňování;
 - g) zda je u pohledávky uplatňováno věcné zajištění nebo výhrada vlastnictví, a pokud ano, na který majetek se vztahují zástavní nároky, jichž se věřitel dovolává, den, kdy bylo zajištění poskytnuto, a registrační číslo, bylo-li zajištění zapsáno do rejstříku, a
 - h) zda je uplatňováno nějaké započtení, a pokud ano, výše vzájemných pohledávek ke dni zahájení insolvenčního řízení, den jejich vzniku a částka po uplatňovaném započtení.

Ke standardnímu formuláři přihlášky se připojí kopie případných podkladů.

3. Ve standardním formuláři přihlášky musí být uvedeno, že poskytnutí bankovních údajů a osobního identifikačního čísla věřitele podle odst. 2 písm. a) není povinné.

4. Přihlašuje-li věřitel svou pohledávku jinak než na standardním formuláři uvedeném v odstavci 1, musí toto přihlášení zahrnovat informace uvedené v odstavci 2.

5. Pohledávky lze přihlašovat v kterémkoliv úředním jazyce orgánů Unie. Soud, insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními mohou od věřitele požadovat poskytnutí překladu do úředního jazyka státu, který řízení zahájil, nebo pokud má tento členský stát více úředních jazyků, do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků místa, kde bylo insolvenční řízení zahájeno, nebo do jiného jazyka, který daný členský stát označil za přijatelný. Každý členský stát uvede, zda je pro něj některý úřední jazyk orgánů Unie jiný než jeho vlastní přijatelný pro účely přihlašování pohledávek.

6. Pohledávky se přihlašují ve lhůtě, kterou stanoví právo státu, který řízení zahájil. V případě zahraničního věřitele nesmí činit tato lhůta méně než 30 dní od zveřejnění oznámení o zahájení insolvenčního řízení v insolvenčním rejstříku státu, který řízení zahájil. Opírá-li se členský stát o čl. 24 odst. 4, nesmí tato lhůta činit méně než 30 dní ode dne, kdy byl věřitel informován podle článku 54.

7. Má-li soud, insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními pochybnosti ohledně pohledávky přihlášené v souladu s tímto článkem, poskytne věřiteli příležitost předložit další důkazy o její existenci a výši.

KAPITOLA V

INSOLVENČNÍ ŘÍZENÍ PROTI ČLENŮM SKUPINY SPOLEČNOSTÍ

ODDÍL 1

Spolupráce a komunikace

Článek 56

Spolupráce a komunikace mezi insolvenčními správci

1. Pokud se insolvenční řízení týká dvou nebo více členů skupiny společností, spolupracuje insolvenční správce jmenovaný v řízení proti členovi takové skupiny s kterýmkoliv jiným insolvenčním správcem jmenovaným v řízení proti jinému členovi téže skupiny v rozsahu, v jakém je taková spolupráce vhodná pro usnadnění účelného vedení řízení, není

neslučitelná s pravidly, která se na ně vztahují, a nevede ke střetu zájmů. Tato spolupráce může mít jakoukoli formu, včetně uzavření dohod nebo protokolů.

2. Při provádění spolupráce podle odstavce 1 insolvenční správci:

- a) si navzájem co nejdříve sdělují informace, které mohou mít význam pro druhé řízení, pod podmínkou, že byla přijata vhodná opatření na ochranu důvěrných informací;
- b) zváží, zda existuje možnost koordinace správy záležitostí členů skupiny, na něž se vztahují insolvenční řízení, a dohledu nad těmito záležitostmi, a pokud ano, tuto správu a dohled koordinují;
- c) zváží, zda existuje možnost restrukturalizace členů skupiny, na něž se vztahují insolvenční řízení, a pokud ano, koordinují navrhování a sjednávání koordinovaného restrukturalizačního plánu.

Pro účely písmen b) a c) se mohou všichni nebo někteří insolvenční správci uvedení v odstavci 1 dohodnout, že udělí dodatečné pravomoci insolvenčnímu správci jmenovanému v jednom z dotčených řízení, pokud takovou dohodu nezakazují pravidla platná pro každé z těchto řízení. Mohou se rovněž dohodnout na rozdělení některých úkolů mezi sebe, pokud takové rozdělení umožňují pravidla platná pro každé z dotčených řízení.

Článek 57

Spolupráce a komunikace mezi soudy

1. Pokud se insolvenční řízení týká dvou nebo více členů skupiny společností, spolupracuje soud, který takové řízení zahájil, s kterýmkoliv jiným soudem, u kterého byl podán návrh na zahájení řízení proti jinému členovi téže skupiny nebo který takové řízení zahájil, a to v rozsahu, v jakém je taková spolupráce vhodná pro usnadnění účelného vedení řízení, není neslučitelná s pravidly, která se na ně vztahují, a nevede ke střetu zájmů. Za tímto účelem mohou soudy případně jmenovat nezávislou osobu nebo subjekt, které budou jednat pod jejich vedením, není-li to neslučitelné s pravidly, která se na ně vztahují.

2. Při provádění spolupráce podle odstavce 1 mohou soudy nebo jakákoli jmenovaná osoba či subjekt jednající jejich jménem uvedené v odstavci 1 spolu přímo komunikovat nebo se navzájem přímo žádat o informace či pomoc pod podmínkou, že tato komunikace respektuje procesní práva účastníků řízení a pravidla důvěrnosti informací.

3. Spolupráci podle odstavce 1 lze provádět všemi prostředky, které soud považuje za vhodné. Může zejména zahrnovat:

- a) koordinaci při jmenování insolvenčních správců;
- b) sdělování informací způsobem, který soud považuje za vhodný;
- c) koordinaci správy majetku a záležitostí členů skupiny a dohledu nad jejich majetkem a záležitostmi;
- d) koordinaci průběhu jednání;
- e) koordinaci schvalování protokolů, je-li to nezbytné.

Článek 58

Spolupráce a komunikace mezi insolvenčními správci a soudy

Insolvenční správce jmenovaný v insolvenčním řízení proti členovi skupiny společností:

- a) spolupracuje a komunikuje s kterýmkoliv soudem, u kterého byl podán návrh na zahájení řízení proti jinému členovi téže skupiny nebo který takové řízení zahájil, a
- b) může takový soud požádat o informace o řízení proti jinému členovi skupiny nebo o pomoc v řízení, ve kterém byl jmenován,

a to v rozsahu, v jakém je taková spolupráce a komunikace vhodná pro usnadnění účelného vedení řízení, nevede ke střetu zájmů a není neslučitelná s pravidly platnými pro daná řízení.

Článek 59

Náklady na spolupráci a komunikaci v řízení proti členům skupiny společností

Náklady na spolupráci a komunikaci podle článků 56 až 60 vzniklé insolvenčnímu správci nebo soudu se považují za náklady jednotlivých řízení.

Článek 60

Pravomoci insolvenčního správce v řízení proti členům skupiny společností

1. Insolvenční správce jmenovaný v insolvenčním řízení, které bylo zahájeno proti členovi skupiny společností, může v rozsahu, v jakém je to vhodné pro usnadnění účelného vedení řízení,
 - a) být slyšen v každém řízení, které bylo zahájeno proti kterémukoliv jinému členovi téže skupiny;
 - b) navrhnout odklad jakéhokoli opatření týkajícího se zpeněžení majetku v řízení, které bylo zahájeno proti kterémukoliv jinému členovi téže skupiny, za podmínky, že
 - i) pro všechny či některé členy skupiny, proti nimž byla zahájena insolvenční řízení, byl navržen restrukturalizační plán podle čl. 56 odst. 2 písm. c), který nabízí přiměřenou naději na úspěch,
 - ii) tento odklad je nezbytný v zájmu zajištění řádného provedení restrukturalizačního plánu,
 - iii) restrukturalizační plán by byl k užítku věřitelů v řízení, v souvislosti s nímž je odklad požadován, a
 - iv) ani insolvenční řízení, pro něž byl jmenován insolvenční správce podle odstavce 1 tohoto článku, ani řízení, pro něž se navrhuje odklad, nepodléhá koordinaci podle oddílu 2 této kapitoly;
 - c) podat návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině v souladu s článkem 61.
2. Soud, který zahájil řízení uvedené v odst. 1 písm. b), odloží v celém rozsahu nebo zčásti jakékoli opatření týkající se zpeněžení majetku v řízení, pokud shledá, že jsou splněny podmínky uvedené v odst. 1 písm. b).

Před nařízením odkladu vyslechne soud insolvenčního správce jmenovaného v řízení, v souvislosti s nímž je přerušeno požadováno. Tento odklad lze nařídit na jakoukoli dobu nepřekračující tři měsíce, kterou soud považuje za vhodnou a která je slučitelná s pravidly platnými pro dané řízení.

Soud, který nařídil odklad, může po insolvenčním správci uvedeném v odstavci 1 požadovat, aby k zajištění zájmů věřitelů v řízení přijal vhodná opatření, která umožňují vnitrostátní právo.

Soud může trvání odkladu prodloužit o takovou další dobu či doby, které považuje za vhodné a které jsou slučitelné s pravidly platnými pro dané řízení, pokud jsou nadále splněny podmínky uvedené v odst. 1 písm. b) bodech ii) až iv) a pokud celková doba odkladu (počáteční doba spolu se všemi případnými prodlouženími) nepřekročí šest měsíců.

ODDÍL 2

Koordinace

Pododdíl 1

Postup

Článek 61

Návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině

1. Insolvenční správce jmenovaný v insolvenčním řízení, jež bylo zahájeno proti některému členovi skupiny, může podat návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině u každého soudu příslušného pro insolvenční řízení vedené proti některému členovi skupiny.

2. Návrh uvedený v odstavci 1 se podává v souladu s podmínkami stanovenými právem, kterým se řídí řízení, v němž byl daný insolvenční správce jmenován.
3. K návrhu podle odstavce 1 se přiloží:
 - a) návrh týkající se osoby, která by měla být jmenována skupinovým koordinátorem (dále jen „koordinátor“), podrobné informace o její způsobilosti podle článku 71, podrobné informace o její odborné kvalifikaci a písemný souhlas této osoby, že bude působit jako koordinátor;
 - b) nástin navrhované koordinace vůči skupině, a zejména odůvodnění toho, že jsou splněny podmínky uvedené v čl. 63 odst. 1;
 - c) seznam insolvenčních správců jmenovaných ve vztahu k členům skupiny a případně soudů a příslušných orgánů zapojených do insolvenčních řízení proti členům skupiny;
 - d) nástin odhadovaných nákladů na navrhovanou koordinaci vůči skupině a odhad podílu těchto nákladů, který by měl uhradit každý člen skupiny.

Článek 62

Pravidlo přednosti

Aniž je dotčen článek 66, byl-li návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině podán u soudů různých členských států, prohlásí se soud, u něhož byl takový návrh podán později, za nepřislušný ve prospěch soudu, u něhož byl takový návrh podán jako první.

Článek 63

Oznámení soudu, u kterého byl návrh podán

1. Soud, u něhož byl podán návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině, oznámí podání tohoto návrhu a navrženého koordinátora co nejdříve insolvenčním správcům jmenovaným ve vztahu k členům skupiny, kteří jsou uvedeni v návrhu podle čl. 61 odst. 3 písm. c), pokud shledá, že
 - a) zahájení takového řízení je vhodné pro usnadnění účelného vedení insolvenčních řízení týkajících se různých členů skupiny;
 - b) je nepravděpodobné, že by věřitel kteréhokoli člena skupiny, který by se měl podle předpokladů řízení účastnit, byl zahrnutím daného člena do tohoto řízení finančně znevýhodněn, a
 - c) navržený koordinátor splňuje požadavky stanovené v článku 71.
2. V oznámení podle odstavce 1 tohoto článku se uvedou prvky stanovené v čl. 61 odst. 3 písm. a) až d).
3. Oznámení podle odstavce 1 se zasílá doporučeným dopisem s doručenkou.
4. Soud, u kterého byl návrh podán, poskytne zapojeným insolvenčním správcům příležitost být ve věci tohoto návrhu slyšeni.

Článek 64

Námítky insolvenčních správců

1. Insolvenční správce jmenovaný ve vztahu ke kterémukoli členovi skupiny může vznést námítky proti:
 - a) zahrnutí insolvenčního řízení, v němž byl jmenován, do koordinačního řízení proti skupině nebo
 - b) navržené osobě koordinátora.
2. Námítky podle odstavce 1 tohoto článku podává insolvenční správce uvedený v odstavci 1 tohoto článku u soudu uvedeného v článku 63 do 30 dní od obdržení oznámení o návrhu na zahájení koordinačního řízení proti skupině.

Námítka může být vznesena prostřednictvím standardního formuláře zavedeného v souladu s článkem 88.

3. Před přijetím rozhodnutí o účasti či neúčasti na koordinaci v souladu s odst. 1 písm. a) získá insolvenční správce veškerá povolení, která mohou být nezbytná podle práva státu, který zahájil řízení, v němž byl insolvenční správce jmenován.

Článek 65

Důsledky námitek proti zahrnutí do koordinačního řízení proti skupině

1. Vznese-li insolvenční správce námitky proti zahrnutí řízení, v němž byl jmenován, do koordinačního řízení proti skupině, není dané řízení do koordinačního řízení proti skupině zahrnuto.
2. Pravomoci soudu uvedené v článku 68 nebo pravomoci koordinátora vyplývající z dotčeného řízení nemají ve vztahu k danému členovi skupiny žádné účinky, ani mu v souvislosti s nimi nevznikají žádné náklady.

Článek 66

Volba soudu pro koordinační řízení proti skupině

1. Shodnou-li se alespoň dvě třetiny všech insolvenčních správců, kteří byli jmenováni v insolvenčních řízeních proti členům skupiny, že pro zahájení koordinačního řízení proti skupině je nejvhodnější soud jiného příslušného členského státu, má tento soud výlučnou příslušnost.
2. Volba soudu se provede na základě společné dohody, která musí být písemná nebo písemně doložena. Tuto volbu lze učinit nejpozději v okamžiku zahájení koordinačního řízení proti skupině podle článku 68.
3. Jakýkoli soud, který není soudem, u něhož byl podán návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině podle odstavce 1, se prohlásí za nepříslušný ve prospěch dotyčného soudu.
4. Návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině se podává u dohodnutého soudu v souladu s článkem 61.

Článek 67

Důsledky námitek proti navrženému koordinátorovi

Jestliže insolvenční správce, který nevznesl námitky proti zahrnutí člena skupiny, ve vztahu k němuž byl jmenován, do koordinačního řízení proti skupině, vznesl námitky proti osobě navržené za koordinátora, může soud od jmenování dané osoby upustit a vyzvat insolvenčního správce, který námitku vznesl, k podání nového návrhu v souladu s čl. 61 odst. 3.

Článek 68

Rozhodnutí o zahájení koordinačního řízení proti skupině

1. Po uplynutí lhůty uvedené v čl. 64 odst. 2 může soud zahájit koordinační řízení proti skupině, pokud shledá, že jsou splněny podmínky podle čl. 63 odst. 1. V takovém případě soud:
 - a) jmenuje koordinátora;
 - b) rozhodne o nástinu koordinace a
 - c) rozhodne o odhadu nákladů a podílech, které mají uhradit členové skupiny.
2. Rozhodnutí o zahájení koordinačního řízení proti skupině se oznámí zúčastněným insolvenčním správcům a koordinátorovi.

Článek 69

Následné zahrnutí do koordinace řízení z podnětu insolvenčních správců

1. Po vydání soudního rozhodnutí podle článku 68 může kterýkoli insolvenční správce v souladu se svým vnitrostátním právem požádat o zahrnutí řízení, v němž byl jmenován, do koordinace řízení proti skupině, pokud
 - a) byla vznesena námitka proti zahrnutí daného insolvenčního řízení do koordinačního řízení proti skupině nebo
 - b) bylo zahájeno insolvenční řízení proti některému z členů skupiny až poté, co soud zahájil koordinační řízení proti skupině.
2. Aniž je dotčen odstavec 4, může koordinátor takové žádosti vyhovět po konzultaci zapojených insolvenčních správců, pokud
 - a) se při zohlednění toho, v jaké fázi se koordinační řízení proti skupině v okamžiku podání žádosti nachází, domnívá, že jsou splněna kritéria podle čl. 63 odst. 1 písm. a) a b), nebo
 - b) s tím všichni zapojení insolvenční správci souhlasí v souladu s podmínkami stanovenými jejich vnitrostátním právem.
3. Koordinátor uvědomí soud a zúčastněné insolvenční správce o svém rozhodnutí podle odstavce 2 a o jeho důvodech.
4. Kterýkoli zúčastněný insolvenční správce nebo kterýkoli insolvenční správce, jehož žádost o zahrnutí do koordinačního řízení proti skupině byla zamítnuta, může rozhodnutí uvedené v odstavci 2 napadnout v souladu s postupem stanoveným právem členského státu, v němž bylo koordinační řízení proti skupině zahájeno.

Článek 70

Doporučení a plán koordinace skupiny

1. Insolvenční správci při vedení insolvenčního řízení zohledňují doporučení koordinátora a obsah plánu koordinace skupiny uvedené v čl. 72 odst. 1.
2. Insolvenční správce není povinen se doporučeními koordinátora nebo plánem koordinace skupiny zcela nebo zčásti řídit.

Pokud se jimi neřídí, poskytně zdůvodnění, proč tak nečiní, osobám nebo subjektům, které je podle svého vnitrostátního práva povinen informovat, a koordinátorovi.

Pododdíl 2

Obecná ustanovení

Článek 71

Koordinátor

1. Koordinátorem musí být osoba, která je podle práva některého z členských států způsobilá jednat jako insolvenční správce.
2. Koordinátor nesmí být jedním z insolvenčních správců jmenovaných ve vztahu ke kterémukoli členu skupiny a nesmí se nacházet ve střetu zájmů v souvislosti s členy skupiny, jejich věřiteli a insolvenčními správci jmenovanými ve vztahu ke kterémukoli členu skupiny.

Článek 72

Úkoly a práva koordinátora

1. Koordinátor může:
 - a) stanovit a navrhnout doporučení pro koordinované vedení insolvenčních řízení;
 - b) navrhnout plán koordinace skupiny, v němž stanoví, popíše a doporučí komplexní soubor opatření vhodných pro integrovaný přístup k řešení úpadku členů skupiny. Plán může obsahovat zejména návrhy týkající se:

- i) opatření, jež by měla být přijata k obnovení hospodářské výkonnosti a finančního zdraví skupiny nebo její části,
 - ii) urovnání sporů v rámci skupiny, pokud jde o transakce uvnitř skupiny a vylučovací žaloby,
 - iii) dohod mezi insolvenčními správci členů skupiny v úpadku.
2. Koordinátor rovněž může:
- a) být slyšen v každém řízení zahájeném proti kterémukoliv jinému členu téže skupiny a účastnit se jej, zejména prostřednictvím účasti na schůzích věřitelů;
 - b) působit jako mediátor při urovnávání jakýchkoli sporů mezi dvěma či více insolvenčními správci členů skupiny;
 - c) předložit a vysvětlit svůj plán koordinace skupiny osobám nebo subjektům, které je podle svého vnitrostátního práva povinen informovat;
 - d) požadovat od kteréhokoli insolvenčního správce informace týkající se kteréhokoli člena skupiny, jež jsou nebo by mohly být užitečné při určování a navrhování strategií a opatření ke koordinaci řízení, a
 - e) navrhnout přerušení řízení zahájeného proti kterémukoli členovi skupiny na dobu až šesti měsíců za podmínky, že je toto přerušeno nezbytné v zájmu zajištění řádného provedení daného plánu a bylo by k užítku věřitelů v řízení, v souvislosti s nímž je požadováno, nebo navrhnout zrušení jakéhokoli probíhajícího přerušování. Tento návrh se podává u soudu, který zahájil řízení, v souvislosti s nímž je přerušování požadováno.
3. Plán uvedený v odst. 1 písm. b) nesmí zahrnovat žádná doporučení ohledně sloučení řízení nebo majetkových podstat.
4. Úkoly ani práva koordinátora vymezené v tomto článku se nevztahují na žádného člena skupiny, který se neúčastní koordinačního řízení proti skupině.
5. Koordinátor plní své povinnosti nestranně a s náležitou péčí.
6. Soudí-li koordinátor, že si plnění jeho úkolů vyžádá výrazný nárůst nákladů v porovnání s odhadem nákladů uvedeným v čl. 61 odst. 3 písm. d), a vždy, pokud náklady překročí 10 % odhadovaných nákladů, koordinátor
- a) o tom neprodleně uvědomí zúčastněné insolvenční správce a
 - b) požádá předem o souhlas soudu, který koordinační řízení proti skupině zahájil.

Článek 73

Jazyky

1. Koordinátor komunikuje s insolvenčním správcem zúčastněného člena skupiny v jazyce, na němž se s insolvenčním správcem dohodl, nebo pokud k žádné takové dohodě nedošlo, v úředním jazyce či jednom z úředních jazyků orgánů Unie a soudu, který řízení proti danému členu skupiny zahájil.
2. Koordinátor komunikuje s jakýmkoli soudem v úředním jazyce použitelném u tohoto soudu.

Článek 74

Spolupráce mezi insolvenčními správci a koordinátorem

1. Insolvenční správci jmenovaní ve vztahu ke členům skupiny a koordinátor navzájem spolupracují v rozsahu, v němž je taková spolupráce slučitelná s pravidly platnými pro daná jednotlivá řízení.
2. Insolvenční správci zejména sdělují koordinátorovi jakékoli informace, které jsou významné pro plnění jeho úkolů.

Článek 75

Odvolání koordinátora

Soud odvolá jmenování koordinátora z vlastního podnětu nebo na návrh insolvenčního správce zúčastněného člena skupiny, pokud koordinátor:

- a) jedná v neprospěch věřitelů některého ze zúčastněných členů skupiny nebo
- b) neplní své povinnosti stanovené v této kapitole.

Článek 76

Dlužník s dispozičními oprávněními

Ustanovení vztahující se podle této kapitoly na insolvenčního správce se přiměřeně použijí i na dlužníka s dispozičními oprávněními.

Článek 77

Náklady a jejich rozdělení

1. Odměna koordinátora musí být přiměřená, odpovídat úkolům, které koordinátor plní, a odrážet přiměřené výdaje.
2. Po dokončení svých úkolů koordinátor vystaví konečné vyúčtování nákladů včetně podílů, které mají uhradit jednotliví členové skupiny, a předloží toto vyúčtování všem zúčastněným insolvenčním správcům a soudu, který koordinační řízení proti skupině zahájil.
3. Pokud insolvenční správci nevnesou námitky do 30 dnů od obdržení vyúčtování uvedeného v odstavci 2, považují se náklady a podíly, které mají jednotliví členové uhradit, za schválené. Vyúčtování se předkládá k potvrzení soudu, který koordinační řízení proti skupině zahájil.
4. V případě námitek rozhodne soud, který koordinační řízení proti skupině zahájil, na návrh koordinátora nebo kteréhokoli zúčastněného insolvenčního správce o nákladech a podílech, které mají uhradit jednotliví členové skupiny, v souladu s kritérii stanovenými v odstavci 1 tohoto článku a při zohlednění odhadu nákladů uvedeného v čl. 68 odst. 1 a případně čl. 72 odst. 6.
5. Kterýkoli zúčastněný insolvenční správce může rozhodnutí uvedené v odstavci 4 napadnout v souladu s postupem stanoveným právem členského státu, v němž bylo zahájeno koordinační řízení proti skupině.

KAPITOLA VI

OCHRANA ÚDAJŮ

Článek 78

Ochrana údajů

1. Na zpracování osobních údajů prováděné v členských státech podle tohoto nařízení se uplatňují vnitrostátní předpisy provádějící směrnici 95/46/ES, pokud nejde o zpracování uvedené v čl. 3 odst. 2 směrnice 95/46/ES.
2. Na zpracování osobních údajů prováděné Komisí podle tohoto nařízení se uplatňuje nařízení (ES) č. 45/2001.

Článek 79

Povinnosti členských států v oblasti zpracování osobních údajů ve vnitrostátních insolvenčních rejstřících

1. Každý členský stát sdělí Komisi jméno či název fyzické či právnické osoby, orgánu veřejné moci, agentury nebo jakéhokoli jiného subjektu určeného vnitrostátním právem k výkonu funkce správce v souladu s čl. 2 písm. d) směrnice 95/46/ES za účelem jeho zveřejnění na portálu evropské e-justice.

2. Členské státy zajistí provedení technických opatření, která zaručí bezpečnost osobních údajů zpracovávaných v jejich vnitrostátních insolvenčních rejstřících uvedených v článku 24.
3. Členské státy odpovídají za ověření toho, že správce určený vnitrostátním právem v souladu s čl. 2 písm. d) směrnice 95/46/ES zajišťuje dodržování zásad kvality údajů, zejména přesnosti a aktuálnosti údajů uchovávaných ve vnitrostátních insolvenčních rejstřících.
4. Členské státy v souladu se směrnicí 95/46/ES odpovídají za shromažďování a uchovávání údajů ve vnitrostátních databázích a za rozhodnutí o zpřístupnění těchto údajů v propojeném rejstříku, který lze konzultovat prostřednictvím portálu evropské e-justice.
5. V rámci informací, které by měly být subjektům údajů poskytnuty s cílem umožnit jim uplatnit svá práva, zejména právo na výmaz údajů, informují členské státy subjekty údajů o době přístupnosti osobních údajů uchovávaných v insolvenčních rejstřících.

Článek 80

Povinnosti Komise v souvislosti se zpracováním osobních údajů

1. Komise vykonává povinnosti správce podle čl. 2 písm. d) nařízení (ES) č. 45/2001 v souladu se svými příslušnými povinnostmi vymezenými v tomto článku.
2. Komise definuje potřebné politiky a uplatňuje vhodná technická řešení za účelem plnění svých povinností v rámci funkce správce.
3. Komise provádí technická opatření nezbytná k zajištění bezpečnosti při přenosu osobních údajů, zejména důvěrnosti a integrity při jejich přenosu do portálu evropské e-justice a z něj.
4. Povinnostmi Komise není dotčena odpovědnost členských států a jiných subjektů za obsah a provoz propojených vnitrostátních databází, které spravují.

Článek 81

Informační povinnosti

Aniž jsou dotčeny informace, které mají být subjektům údajů poskytnuty v souladu s články 11 a 12 nařízení (ES) č. 45/2001, informuje Komise subjekty údajů prostřednictvím zveřejnění na portálu evropské e-justice o úloze, kterou zastává při zpracování dotčených údajů, a o účelu jejich zpracování.

Článek 82

Uchovávání osobních údajů

Pokud jde o informace z propojených vnitrostátních databází, žádné osobní údaje týkající se subjektů údajů nesmějí být uchovávány na portálu evropské e-justice. Veškeré takové údaje se uchovávají ve vnitrostátních databázích provozovaných členskými státy nebo jinými subjekty.

Článek 83

Přístup k osobním údajům prostřednictvím portálu evropské e-justice

Osobní údaje uchovávané ve vnitrostátních insolvenčních rejstřících uvedených v článku 24 jsou přístupné prostřednictvím portálu evropské e-justice po dobu, po kterou jsou přístupné podle vnitrostátního práva.

KAPITOLA VII

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 84

Časová působnost

1. Ustanovení tohoto nařízení se vztahují pouze na insolvenční řízení zahájená po 26. červnu 2017. Jednání dlužníka učiněná přede dnem použitelnosti tohoto nařízení se i nadále řídí právem, které se na ně vztahovalo v době, kdy byla učiněna.
2. Bez ohledu na článek 91 tohoto nařízení se nařízení (ES) č. 1346/2000 nadále použije na insolvenční řízení, která spadají do oblasti působnosti uvedeného nařízení a která byla zahájena před 26. červnem 2017.

Článek 85

Vztah k mezinárodním smlouvám

1. Toto nařízení nahrazuje, pokud jde o věci jím upravené a pokud se jedná o vztahy mezi členskými státy, mezinárodní smlouvy uzavřené mezi dvěma nebo více členskými státy, zejména:
 - a) Smlouvu mezi Belgií a Francií o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí, rozhodčích nálezů a veřejných listin, podepsanou v Paříži dne 8. července 1899;
 - b) Smlouvu mezi Belgií a Rakouskem o konkursu, vyrovnání a pozastavení plateb (s dodatkovým protokolem ze dne 13. června 1973), podepsanou v Bruselu dne 16. července 1969;
 - c) Smlouvu mezi Belgií a Nizozemskem o územní příslušnosti, úpadku a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí, rozhodčích nálezů a veřejných listin, podepsanou v Bruselu dne 28. března 1925;
 - d) Smlouvu mezi Německem a Rakouskem o konkursu a vyrovnání, podepsanou ve Vídni dne 25. května 1979;
 - e) Smlouvu mezi Francií a Rakouskem o příslušnosti, uznávání a výkonu rozhodnutí v úpadkovém řízení, podepsanou ve Vídni dne 27. února 1979;
 - f) Smlouvu mezi Francií a Itálií o výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, podepsanou v Římě dne 3. června 1930;
 - g) Smlouvu mezi Itálií a Rakouskem o konkursu a vyrovnání, podepsanou v Římě dne 12. července 1977;
 - h) Smlouvu mezi Nizozemským královstvím a Spolkovou republikou Německo o vzájemném uznávání a výkonu soudních rozhodnutí a jiných titulů pro výkon rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, podepsanou v Haagu dne 30. srpna 1962;
 - i) Smlouvu mezi Spojeným královstvím a Belgickým královstvím o vzájemném výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, s protokolem, podepsanou v Bruselu dne 2. května 1934;
 - j) Úmluvu mezi Dánskem, Finskem, Norskem, Švédskem a Islandem o konkursním řízení, podepsanou v Kodani dne 7. listopadu 1933;
 - k) Evropskou úmluvu o některých mezinárodních aspektech konkursního řízení, podepsanou v Istanbulu dne 5. června 1990;
 - l) Úmluvu mezi Federativní lidovou republikou Jugoslávií a Řeckým královstvím o vzájemném uznání a výkonu soudních rozhodnutí, podepsanou v Aténách dne 18. června 1959;
 - m) Dohodu mezi Federativní lidovou republikou Jugoslávií a Rakouskou republikou o vzájemném uznání a výkonu arbitrážních nálezů a arbitrážních urovnání ve věcech obchodních, podepsanou v Bělehradě dne 18. března 1960;

- n) Úmluvu mezi Federativní lidovou republikou Jugoslávií a Italskou republikou o vzájemné soudní spolupráci ve věcech občanských a správních, podepsanou v Římě dne 3. prosince 1960;
- o) Dohodu mezi Socialistickou federativní republikou Jugoslávií a Belgickým královstvím o soudní spolupráci ve věcech občanských a obchodních, podepsanou v Bělehradu dne 24. září 1971;
- p) Úmluvu mezi vládami Jugoslávie a Francie o uznání a výkonu soudních rozhodnutí ve věcech občanských a obchodních, podepsanou v Paříži dne 18. května 1971;
- q) Smlouvu mezi Československou socialistickou republikou a Řeckou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, podepsanou v Aténách dne 22. října 1980, dosud platnou mezi Českou republikou a Řeckem;
- r) Smlouvu mezi Československou socialistickou republikou a Kyperskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, podepsanou v Nikósii dne 23. dubna 1982, dosud platnou mezi Českou republikou a Kyprem;
- s) Smlouvu mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Francouzské republiky o právní pomoci, uznání a výkonu rozhodnutí ve věcech občanských, rodinných a obchodních, podepsanou v Paříži dne 10. května 1984, dosud platnou mezi Českou republikou a Francií;
- t) Smlouvu mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, podepsanou v Praze dne 6. prosince 1985, dosud platnou mezi Českou republikou a Itálií;
- u) Dohodu mezi Lotyšskou republikou, Estonskou republikou a Litevskou republikou o právní pomoci a právních vztazích, podepsanou v Tallinnu dne 11. listopadu 1992;
- v) Dohodu mezi Estonskem a Polskem o poskytování právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, pracovních a trestních, podepsanou v Tallinnu dne 27. listopadu 1998;
- w) Dohodu mezi Litevskou republikou a Polskou republikou o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných, pracovních a trestních, podepsanou ve Varšavě dne 26. ledna 1993;
- x) Úmluvu mezi Rumunskou socialistickou republikou a Řeckou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních a její protokoly, podepsané v Bukurešti dne 19. října 1972;
- y) Úmluvu mezi Rumunskou socialistickou republikou a Francouzskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a obchodních, podepsanou v Paříži dne 5. listopadu 1974;
- z) Dohodu mezi Bulharskou lidovou republikou a Řeckou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, podepsanou v Aténách dne 10. dubna 1976;
- aa) Dohodu mezi Bulharskou lidovou republikou a Kyperskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, podepsanou v Nikósii dne 29. dubna 1983;
- ab) Dohodu mezi vládou Bulharské lidové republiky a vládou Francouzské republiky o vzájemné právní pomoci ve věcech občanských, podepsanou v Sofii dne 18. ledna 1989;
- ac) Smlouvu o právní pomoci v občanských věcech mezi Českou republikou a Rumunskem, podepsanou v Bukurešti dne 11. července 1994;
- ad) Smlouvu mezi Rumunskem a Polskou republikou o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, podepsanou v Bukurešti dne 15. května 1999.

2. Mezinárodní smlouvy uvedené v odstavci 1 se i nadále použijí na řízení, která byla zahájena před vstupem nařízení (ES) č. 1346/2000 v platnost.

3. Toto nařízení se nepoužije:

- a) v žádném členském státě, pokud je neslučitelné se závazky ve věcech úpadku vyplývajícími z mezinárodní smlouvy uzavřené tímto členským státem s jednou nebo více třetími zeměmi před vstupem nařízení (ES) č. 1346/2000 v platnost;
- b) ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska, pokud je neslučitelné se závazky ve věcech úpadku a likvidace společností v platební neschopnosti vyplývajícími z jakýchkoli ujednání v rámci Britského společenství národů platných ke dni vstupu nařízení (ES) č. 1346/2000 v platnost.

Článek 86

Informace o vnitrostátním úpadkovém právu a úpadkovém právu Unie

1. S cílem zpřístupnit informace veřejnosti poskytnou členské státy v rámci Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci, vytvořené rozhodnutím Rady 2001/470/ES ⁽¹⁾, stručný popis svých vnitrostátních právních předpisů a řízení týkajících se úpadku, a to zejména těch, které se týkají záležitostí uvedených v čl. 7 odst. 2.
2. Členské státy informace uvedené v odstavci 1 pravidelně aktualizují.
3. Komise zpřístupní veřejnosti informace týkající se tohoto nařízení.

Článek 87

Vytvoření propojení rejstříků

Komise přijme prováděcí akty, kterými vytvoří propojení insolvenčních rejstříků, jak je uvedeno v článku 25. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 89 odst. 3.

Článek 88

Vytvoření a následné změny standardních formulářů

Komise přijme prováděcí akty, kterými vytvoří a případně pozmění formuláře uvedené v čl. 27 odst. 4, člancích 54 a 55 a čl. 64 odst. 2. Tyto prováděcí akty se přijímají poradním postupem podle čl. 89 odst. 2.

Článek 89

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 4 nařízení (EU) č. 182/2011.
3. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 90

Ustanovení o přezkumu

1. Nejpozději 27. června 2027 a následně každých pět let předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování tohoto nařízení. V případě potřeby bude zpráva doprovázena návrhem na změnu tohoto nařízení.
2. Nejpozději 27. června 2022 předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování koordinačních řízení proti skupinám. V případě potřeby bude zpráva doprovázena návrhem na změnu tohoto nařízení.
3. Nejpozději dne 1. ledna 2016 předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru studii o přeshraničních otázkách v oblasti odpovědnosti a zákazů činnosti vedoucích pracovníků.
4. Nejpozději 27. června 2020 předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru studii týkající se otázky nekalého jednání, kterým si chce dlužník zajistit nejvýhodnější soudiště.

⁽¹⁾ Rozhodnutí Rady 2001/470/ES ze dne 28. května 2001 o vytvoření Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci (Úř. věst. L 174, 27.6.2001, s. 25).

*Článek 91***Zrušení**

Nařízení (ES) č. 1346/2000 se zrušuje.

Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze D tohoto nařízení.

*Článek 92***Vstup v platnost**

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se ode dne 26. června 2017, s výjimkou:

- a) článku 86, který se použije ode dne 26. června 2016;
- b) čl. 24 odst. 1, který se použije ode dne 26. června 2018, a
- c) článku 25, který se použije ode dne 26. června 2019.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvami.

Ve Štrasburku dne 20. května 2015.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předsedkyně
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

PŘÍLOHA A

Insolvenční řízení uvedená v čl. 2 bodě 4

BELGIQUE/BELGIË

- Het faillissement/La faillite,
- De gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord/La réorganisation judiciaire par accord collectif,
- De gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord/La réorganisation judiciaire par accord amiable,
- De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice,
- De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes,
- De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire,
- De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire,
- De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites,

БЪЛГАРИЯ

- Производство по несъстоятелност,

ČESKÁ REPUBLIKA

- Konkurs,
- Reorganizace,
- Oddlužení,

DEUTSCHLAND

- Das Konkursverfahren,
- Das gerichtliche Vergleichsverfahren,
- Das Gesamtvollstreckungsverfahren,
- Das Insolvenzverfahren,

EESTI

- Pankrotimenetus,
- Võlgade ümberkujundamise menetlus,

ÉIRE/IRELAND

- Compulsory winding-up by the court,
- Bankruptcy,
- The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent,
- Winding-up in bankruptcy of partnerships,
- Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court),
- Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution,
- Examinership,
- Debt Relief Notice,
- Debt Settlement Arrangement,
- Personal Insolvency Arrangement,

ΕΛΛΑΔΑ

- Η πτώχευση,
- Η ειδική εκκαθάριση εν λειτουργία,
- Σχέδιο αναδιοργάνωσης,
- Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου,
- Διαδικασία Εξυγίανσης,

ESPAÑA

- Concurso,
- Procedimiento de homologación de acuerdos de refinanciación,
- Procedimiento de acuerdos extrajudiciales de pago,
- Procedimiento de negociación pública para la consecución de acuerdos de refinanciación colectivos, acuerdos de refinanciación homologados y propuestas anticipadas de convenio,

FRANCE

- Sauvegarde,
- Sauvegarde accélérée,
- Sauvegarde financière accélérée,
- Redressement judiciaire,
- Liquidation judiciaire,

HRVATSKA

- Stečajni postupak,

ITALIA

- Fallimento,
- Concordato preventivo,
- Liquidazione coatta amministrativa,
- Amministrazione straordinaria,
- Accordi di ristrutturazione,
- Procedure di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore (accordo o piano),
- Liquidazione dei beni,

ΚΥΠΡΟΣ

- Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο,
- Εκούσια εκκαθάριση από μέλη,
- Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές,
- Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου,
- Διάταγμα Παραλαβής και πτώχευσης κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος,
- Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα,

LATVIJA

- Tiesiskās aizsardzības process,
- Juridiskās personas maksātnespējas process,
- Fiziskās personas maksātnespējas process,

LIETUVA

- Įmonės restruktūrizavimo byla,
- Įmonės bankroto byla,
- Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka,
- Fizinio asmens bankroto procesas,

LUXEMBOURG

- Faillite,
- Gestion contrôlée,
- Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif),
- Régime spécial de liquidation du notariat,
- Procédure de règlement collectif des dettes dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

- Csődeljárás,
- Felszámolási eljárás,

MALTA

- Xoljiment,
- Amministrazzjoni,
- Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri,
- Stralċ mill-Qorti,
- Falliment f'każ ta' kummerċjant,
- Proċedura biex kumpanija tirkupra,

NEDERLAND

- Het faillissement,
- De surséance van betaling,
- De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

- Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren),
- Das Sanierungsverfahren ohne Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),
- Das Sanierungsverfahren mit Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),
- Das Schuldenregulierungsverfahren,
- Das Abschöpfungsverfahren,
- Das Ausgleichsverfahren,

POLSKA

- Postępowanie naprawcze,
- Upadłość obejmująca likwidację,
- Upadłość z możliwością zawarcia układu,

PORTUGAL

- Processo de insolvência,
- Processo especial de revitalização,

ROMÂNIA

- Procedura insolvenței,
- Reorganizarea judiciară,
- Procedura falimentului,
- Concordatul preventiv,

SLOVENIJA

- Postopek preventivnega prestrukturiranja,
- Postopek prisilne poravnave,
- Postopek poenostavljene prisilne poravnave,
- Stečajni postopek: stečajni postopek nad pravno osebo, postopek osebnega stečaja and postopek stečaja zapuščine,

SLOVENSKO

- Konkurzné konanie,
- Reštrukturalizačné konanie,
- Oddĺženie,

SUOMI/FINLAND

- Konkurssi/konkurs,
- Yrityssaneeraus/företagssanering,
- Yksityishenkilön velkajärjestely/skuldsanering för privatpersoner,

SVERIGE

- Konkurs,
- Företagsrekonstruktion,
- Skuldsanering,

UNITED KINGDOM

- Winding-up by or subject to the supervision of the court,
 - Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court),
 - Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court,
 - Voluntary arrangements under insolvency legislation,
 - Bankruptcy or sequestration.
-

PŘÍLOHA B

Insolvenční správci uvedení v čl. 2 bodě 5

BELGIQUE/BELGIË

- De curator/Le curateur,
- De gedelegeerd rechter/Le juge-délégué,
- De gerechtsmandataris/Le mandataire de justice,
- De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes,
- De vereffenaar/Le liquidateur,
- De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire,

БЪЛГАРИЯ

- Назначен предварително временен синдик,
- Временен синдик,
- (Постоянен) синдик,
- Служебен синдик,

ČESKÁ REPUBLIKA

- Insolvenční správce,
- Předběžný insolvenční správce,
- Oddělený insolvenční správce,
- Zvláštní insolvenční správce,
- Zástupce insolvenčního správce,

DEUTSCHLAND

- Konkursverwalter,
- Vergleichsverwalter,
- Sachwalter (nach der Vergleichsordnung),
- Verwalter,
- Insolvenzverwalter,
- Sachwalter (nach der Insolvenzordnung),
- Treuhänder,
- Vorläufiger Insolvenzverwalter,
- Vorläufiger Sachwalter,

EESTI

- Pankrotihaldur,
- Ajutine pankrotihaldur,
- Usaldusisik,

ÉIRE/IRELAND

- Liquidator,
- Official Assignee,
- Trustee in bankruptcy,

- Provisional Liquidator,
- Examiner,
- Personal Insolvency Practitioner,
- Insolvency Service,

ΕΛΛΑΔΑ

- Ο σύνδικος,
- Ο εισηγητής,
- Η επιτροπή των πιστωτών,
- Ο ειδικός εκκαθαριστής,

ESPAÑA

- Administrador concursal,
- Mediador concursal,

FRANCE

- Mandataire judiciaire,
- Liquidateur,
- Administrateur judiciaire,
- Commissaire à l'exécution du plan,

HRVATSKA

- Stečajni upravitelj,
- Privremeni stečajni upravitelj,
- Stečajni povjerenik,
- Povjerenik,

ITALIA

- Curatore,
- Commissario giudiziale,
- Commissario straordinario,
- Commissario liquidatore,
- Liquidatore giudiziale,
- Professionista nominato dal Tribunale,
- Organismo di composizione della crisi nella procedura di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore,
- Liquidatore,

ΚΥΠΡΟΣ

- Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής,
- Επίσημος Παραλήπτης,
- Διαχειριστής της Πτώχευσης,

LATVIJA

- Maksātnespējas procesa administrators,

LIETUVA

- Bankroto administratorius,
- Restruktūrizavimo administratorius,

LUXEMBOURG

- Le curateur,
- Le commissaire,
- Le liquidateur,
- Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat,
- Le liquidateur dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

- Vagyonfelügyelő,
- Felszámoló,

MALTA

- Amministratur Proviżorju,
- Riċevitur Uffiċjali,
- Stralċjarju,
- Manager Speċjali,
- Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment,
- Kontrollur Speċjali,

NEDERLAND

- De curator in het faillissement,
- De bewindvoerder in de surséance van betaling,
- De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

- Masseverwalter,
- Sanierungsverwalter,
- Ausgleichsverwalter,
- Besonderer Verwalter,
- Einstweiliger Verwalter,
- Sachwalter,
- Treuhänder,
- Insolvenzgericht,
- Konkursgericht,

POLSKA

- Syndyk,
- Nadzorca sądowy,
- Zarządca,

PORTUGAL

- Administrador da insolvência,
- Administrador judicial provisório,

ROMÂNIA

- Practician în insolvență,
- Administrator concordatar,
- Administrator judiciar,
- Lichidator judiciar,

SLOVENIJA

- Upravitelj,

SLOVENSKO

- Predbežný správca,
- Správca,

SUOMI/FINLAND

- Pesänhoitaja/boförvaltare,
- Selvittäjä/utredare,

SVERIGE

- Förvaltare,
- Rekonstruktör,

UNITED KINGDOM

- Liquidator,
 - Supervisor of a voluntary arrangement,
 - Administrator,
 - Official Receiver,
 - Trustee,
 - Provisional Liquidator,
 - Interim Receiver,
 - Judicial factor.
-

PŘÍLOHA C

Zrušené nařízení a jeho následné změny

Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000
(Úř. věst. L 160, 30.6.2000, s. 1).

Nařízení Rady (ES) č. 603/2005
(Úř. věst. L 100, 20.4.2005, s. 1).

Nařízení Rady (ES) č. 694/2006
(Úř. věst. L 121, 6.5.2006, s. 1).

Nařízení Rady (ES) č. 1791/2006
(Úř. věst. L 363, 20.12.2006, s. 1).

Nařízení Rady (ES) č. 681/2007
(Úř. věst. L 159, 20.6.2007, s. 1).

Nařízení Rady (ES) č. 788/2008
(Úř. věst. L 213, 8.8.2008, s. 1).

Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 210/2010
(Úř. věst. L 65, 13.3.2010, s. 1).

Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 583/2011
(Úř. věst. L 160, 18.6.2011, s. 52).

Nařízení Rady (EU) č. 517/2013
(Úř. věst. L 158, 10.6.2013, s. 1).

Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 663/2014
(Úř. věst. L 179, 19.6.2014, s. 4).

Akt o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie

(Úř. věst. L 236, 23.9.2003, s. 33).

PŘÍLOHA D

Srovnávací tabulka

Nařízení (ES) č. 1346/2000	Toto nařízení
Článek 1	Článek 1
Čl. 2 větě	Čl. 2 větě
Čl. 2 písm. a)	Čl. 2 bod 4
Čl. 2 písm. b)	Čl. 2 bod 5
Čl. 2 písm. c)	—
Čl. 2 písm. d)	Čl. 2 bod 6
Čl. 2 písm. e)	Čl. 2 bod 7
Čl. 2 písm. f)	Čl. 2 bod 8
Čl. 2 písm. g) větě	Čl. 2 bod 9 větě
Čl. 2 písm. g) první odrážka	Čl. 2 bod 9 podbod vii)
Čl. 2 písm. g) druhá odrážka	Čl. 2 bod 9 podbod iv)
Čl. 2 písm. g) třetí odrážka	Čl. 2 bod 9 podbod viii)
Čl. 2 písm. h)	Čl. 2 bod 10
—	Čl. 2 body 1 až 3 a 11 až 13
—	Čl. 2 bod 9 podbody i) až iii), v) a vi)
Článek 3	Článek 3
—	Článek 4
—	Článek 5
—	Článek 6
Článek 4	Článek 7
Článek 5	Článek 8
Článek 6	Článek 9
Článek 7	Článek 10
Článek 8	Čl. 11 odst. 1
—	Čl. 11 odst. 2
Článek 9	Článek 12
Článek 10	Čl. 13 odst. 1
—	Čl. 13 odst. 2
Článek 11	Článek 14
Článek 12	Článek 15
Čl. 13 první odrážka	Čl. 16 písm. a)
Čl. 13 druhá odrážka	Čl. 16 písm. b)
Čl. 14 první odrážka	Čl. 17 písm. a)
Čl. 14 druhá odrážka	Čl. 17 písm. b)

Nařízení (ES) č. 1346/2000	Toto nařízení
Čl. 14 třetí odrážka	Čl. 17 písm. c)
Článek 15	Článek 18
Článek 16	Článek 19
Článek 17	Článek 20
Článek 18	Článek 21
Článek 19	Článek 22
Článek 20	Článek 23
—	Článek 24
—	Článek 25
—	Článek 26
—	Článek 27
Čl. 21 odst. 1	Čl. 28 odst. 2
Čl. 21 odst. 2	Čl. 28 odst. 1
Článek 22	Článek 29
Článek 23	Článek 30
Článek 24	Článek 31
Článek 25	Článek 32
Článek 26	Článek 33
Článek 27	Článek 34
Článek 28	Článek 35
—	Článek 36
Článek 29	Čl. 37 odst. 1
—	Čl. 37 odst. 2
—	Článek 38
—	Článek 39
Článek 30	Článek 40
Článek 31	Článek 41
—	Článek 42
—	Článek 43
—	Článek 44
Článek 32	Článek 45
Článek 33	Článek 46
Čl. 34 odst. 1	Čl. 47 odst. 1
Čl. 34 odst. 2	Čl. 47 odst. 2
Čl. 34 odst. 3	—
—	Článek 48
Článek 35	Článek 49
Článek 36	Článek 50
Článek 37	Článek 51

Nařízení (ES) č. 1346/2000	Toto nařízení
Článek 38	Článek 52
Článek 39	Článek 53
Článek 40	Článek 54
Článek 41	Článek 55
Článek 42	—
—	Článek 56
—	Článek 57
—	Článek 58
—	Článek 59
—	Článek 60
—	Článek 61
—	Článek 62
—	Článek 63
—	Článek 64
—	Článek 65
—	Článek 66
—	Článek 67
—	Článek 68
—	Článek 69
—	Článek 70
—	Článek 71
—	Článek 72
—	Článek 73
—	Článek 74
—	Článek 75
—	Článek 76
—	Článek 77
—	Článek 78
—	Článek 79
—	Článek 80
—	Článek 81
—	Článek 82
—	Článek 83
Článek 43	Čl. 84 odst. 1
—	Čl. 84 odst. 2
Článek 44	Článek 85
—	Článek 86
Článek 45	—
—	Článek 87
—	Článek 88

Nařízení (ES) č. 1346/2000	Toto nařízení
—	Článek 89
Článek 46	Čl. 90 odst. 1
—	Čl. 90 odst. 2 až 4
—	Článek 91
Článek 47	Článek 92
Příloha A	Příloha A
Příloha B	—
Příloha C	Příloha B
—	Příloha C
—	Příloha D